

Călăușa

BIBLIOTECARULUI

iunie · 1955

CĂLĂUZA BIBLIOTECARULUI

PUBLICAȚIE A MINISTERULUI CULTURII DIN R. P. R.

CUPRINSUL

	pag.
Hotărîrea Biroului C.C. al U.T.M. cu privire la organizarea concursului permanent pentru citirea literaturii de către tineret „Iubiți cartea”	1
Despre copii și cărțile lor.	3
DISCUȚII DESPRE CONSFĂTUIRI	
La o întâlnire cu o sută de ciobani.	5
ORGANIZAREA FONDULUI DE CARTI ȘI A CATALOAGELOR	
Cataloagele bibliotecii regionale Arad.	7
Biblioteca în sprijinul planului de învățămînt.	10
DIN EXPERIENȚA BIBLIOTECILOR SOVIETICE	
Un colectiv metodic al lucrătorilor bibliotecilor științifice.	13
IN SPRIJINUL UNEI RECOLTE BOGATE	
Să popularizăm experiența fruntașilor în agricultură.	16
Învățînd din experiența celor mai buni.	19
O inițiativă demnă de urmat.	21
BIBLIOTECI SINDICALE	
Din activitatea unei biblioteci tehnice.	22
BIBLIOTECI DIN ȚARILE DE DEMOCRAȚIE POPULARĂ	
Aspecte din munca bibliotecilor din R.P. Bulgaria.	24
BIBLIOGRAFIE	
CALENDAR COMEMORATIV	
Amintirea lui Dickens.	31

HOTĂRÎREA

Biroului C.C. al U.T.M. cu privire la organizarea concursului permanent pentru citirea literaturii de către tineret „Iubiți cartea“

Sub conducerea Partidului Muncitoresc Român, tineretul din patria noastră își aduce contribuția sa entuziastă în îndeplinirea marilor sarcini ale construcției socialiste. Problemele complexe ale făuririi vieții noastre noi cer tinerilor să fie înarmați cu bogate și variate cunoștințe, să aibă o temeinică pregătire politică și culturală. Adresându-se comsomoliștilor, marele Lenin crăta că: „Poți deveni comunist numai atunci când îți îmbogățești memoria cu cunoașterea întregului tezaur pe care l-a elaborat omenirea“. Pe această cale sînt chemați să pășească și tinerii din țara noastră, pentru a da o contribuție tot mai mare în opera de construire a socialismului și apărarea păcii.

Hotărîrea Biroului Politic al C.C. al P.M.R. cu privire la activitatea Uniunii Tineretului Muncitor a pus în fața U.T.M. sarcina de a lupta pentru îmbunătățirea continuă a muncii de educare a generației tinere în spiritul patriotismului socialist și al internaționalismului proletar, în spiritul moralei comuniste, de a ridica nivelul activității politico-educative în rîndul tineretului, în special al tinerilor de la sate.

Un mijloc important în formarea conștiinței comuniste îl constituie citirea și răspîndirea cărții în rîndul tineretului. Maxim Gorki spunea: „Iubiți cartea... căci ea vă va învăța cum să-l stimați pe om și pe voi înșivă, va da minții și sufletului aripile minunatului sentiment al dragostei față de lume, față de om“. Nenumărați sînt tinerii din întreprinderi și de la sate, din școli și facultăți, din unități militare care — folosind largile posibilități create de puterea populară — frecventează bibliotecile, citesc cu pasiune pentru a-și îmbogăți cunoștințele politice și culturale, și-au făcut din cărți prieteni și sfătuitoari apropiate.

Datorită politicii Partidului Muncitoresc Român și Guvernului R.P.R., cartea a devenit un bun al poporului, lumina cuvîntului tipărit a ajuns pînă în cele mai îndepărtate cătune ale patriei noastre. Tirajul cărților tipărite în anii regimului democrat popular întrece de 5-6 ori pe cel din timpul stăpînirii burghezo-moșierești. Aproape în fiecare club, colț răsu, cămin cultural, în fiecare școală există biblioteci aflate la îndemîna tineretului. Numai la sate, cele peste 12.000 de cămine culturale posedă sute de mii de volume de cărți politice, literare, științifice și tehnice.

Cu toate acestea, organizațiile U.T.M. nu folosesc încă pe deplin uriașele posibilități de care dispun — bibliotecile, cu sute de mii de volume — pentru a răspîndi larg cartea printre tineri, spre a dezvolta dragostea pentru citit și pentru a-i îndruma să-și petreacă timpul liber cu mai mult folos.

Munca cu cartea constituie o verigă importantă în formarea la fiecare tînăr a trăsăturilor înaintate proprii constructorului socialismului.

În opoziție cu cărțile îmbibate de ideologia războinică a imperialismului, destinate să otrăvească conștiința maselor de tineri din țările capitaliste, operele tipărite în țara noastră slujesc marile idei ale păcii și prieteniei între popoare, ale făuririi unei vieți fericite pentru cei ce muncesc.

Însușindu-și nepieritoarele idei cuprinse în operele clasicilor marxism-leninismului, studiind cuceririle științei înaintate, însușindu-și marile valori ale literaturii clasice romine, ruse și universale, cunoscînd îndeaproape literatura sovietică și literatură noastră contemporană, tinerii își formează un larg orizont politic și cultural, învață să dea tot ce au mai bun cauzei păcii și socialismului.

Din scrierile marilor noștri clasici — Mihail Eminescu, I. L. Caragiale, George Coșbuc, Ion Creangă — tinerii desprind imaginea trecutului de suferințe și luptă a celor mulți, cunosc tradițiile înaintate ale poporului nostru: lucrările literare ale scriitorilor noștri contemporani, ale maestrului Mihail Sadoveanu, ale lui Camil Petrescu, Mihail Beniuc, Asztaľos Istvan, Nagy Istvan. Petru Dumitriu îi învață pe tineri să prețuiască viața nouă care se făurește în Republica noastră populară.

Asemenea eroi minunați ai zilelor noastre ca: Pavel Corceaghin — înălțătorul ostaș al revoluției socialiste, Alexei Meresiev — neînfricatul aviator sovietic sau cum sînt eroii iubiți ai literaturii noastre Mitrea Cocor din romanul maestrului Sadoveanu sau Lazăr de la Rusca din poemul lui Dan Deșliu, sînt azi tot mai aproape de inimile și năzuințele tinerilor noștri. Chipurile unor astfel de eroi devolvelesc tînăra generație prin exemplul lor luminos, dezvoltă în fiecare tînăr dezvoltamentul fără margini față de partid, setea de a munci cu entuziasm și abnegație

pentru victoria socialismului în patria noastră, hotărârea de a apăra cu orice preț cuceririle istorice ale poporului muncitor.

Pentru a stimula cititul literaturii, contribuindu-se astfel la dezvoltarea educației tineretului nostru de la orașe și sate în spiritul patriotismului socialist și al internaționalismului proletar, al dragostei față de patrie și popor, al atașamentului față de Partidul Muncitoresc Român și Guvernul R.P.R. și al prieteniei de nezdruccinat și colaborării frățești cu popoarele marii Uniuni Sovietice, ale R. P. Chineze și ale celorlalte țări democrat-populare, al prieteniei cu tineretul și popoarele iubitoare de pace din lumea întreagă în lupta pentru apărarea păcii, Biroul Comitetului Central al Uniunii Tineretului Muncitor

Hotărâște :

Organizarea unui concurs permanent pentru citirea literaturii de către tineret cu denumirea „Iubiți cartea”.

Concursul va contribui la mobilizarea tinerilor în obținerea de rezultate tot mai însemnate în producție și la învățatură, va educa mai mult la tineri atitudinea socialistă față de muncă, va contribui la înfățișarea și dezvoltarea frăției și unității de luptă a tinerilor români cu tinerii din rindurile minorităților naționale, în efortul comun de construire a socialismului și apărare a păcii între popoare.

Răspunderea principală în organizarea concursului și mai ales în mobilizarea tuturor tinerilor și în primul rind a utemiștilor la concurs revine organizațiilor U.T.M. care trebuie să desfășoare o amplă muncă de popularizare a concursului în cele mai largi mase ale tineretului.

Comitetele regionale vor lua măsuri pentru constituirea de comisii regionale, raionale (orășenești) și comisii în întreprinderi și instituții, sate, școli și facultăți, care să organizeze concursul.

Inscrierile la concurs se vor face la bibliotecile regionale, raionale, orășenești, la cele din întreprinderi, instituții, școli și cămine culturale.

Pentru a ușura munca participanților la concurs, organizațiile U.T.M. vor sprijini formarea de cercuri de citit. De asemenea, pentru a asigura o mai largă răspândire a cărții în rândurile tineretului și pentru a sprijini pregătirea participanților la concurs, se vor organiza recenzii, seri literare, expoziții de cărți, întâlniri cu scriitorii etc.

Participanților care reușesc la acest concurs li se va înmîna insigna „Prieten al cărții” și brevetul de purtător al acestei insigne. Condiția de obținere a insignei „Prieten al cărții” este ca fiecare tinăr să citească, în termen de cel mult un an de la data înscrierii sale în concurs, cărțile indicate ca obligatorii și cite o carte din fiecare dintre celelalte grupe prevăzute în listele bibliografice.

Utemiști și utemiste, tineri și tinere de la orașe și sate! Participați cu toții la concursul „Iubiți cartea”. Fiți agitatari înfălcărași pentru popularizarea și răspândirea cărții în mase!

Cît mai mulți tineri purtători ai insignei „Prieten al cărții”!

A citi, a-și îmbogăși cultura, a-și ridica necontenit nivelul politico-ideologic, este o datorie a fiecărui tinăr constructor al socialismului.

București, 13 mai 1955.

CONSTITUIREA COMISIEI CENTRALE A CONCURSULUI PENTRU CITIREA LITERATURII „IUBIȚI CARTEA”

De curînd la Comitetul Central al U.T.M. a avut loc ședința de constituire a comisiei centrale a concursului pentru citit literatură „Iubiți cartea”.

Din comisie fac parte tovarășii Mihaș Beniuc, secretar al Uniunii Scriitorilor; Tatiana Bulan, locțiitor al ministrului Învățămîntului; Mircea Gherman, secretar al Consiliului Central al Sindicatelor; C. Prisnea, locțiitor al ministrului Culturii; Petre Gheorghe, secretar al C.C. al U.T.M.

Comisia a adoptat regulamentul și a stabilit sarcinile legate de popularizarea și desfășurarea concursului.

DESPRE COPII și CARTILE LOR

V. ADRIAN

Am stat o după amiază întreagă în odăile bibliotecii nr. 16 din Capitală, prin ferestrele căreia se vedeau tufele de liliac înflorit ale parcului public invadat de păsări și de copii. Am stat, deși ca cititor aș fi putut să-mi iau o carte sub braț și să mă duc cu ea s-o citesc acasă, pentru că la un moment dat a intrat o fetiță care părea să fie veche cititoare a bibliotecii, a cerut o carte, a luat o foaie mare de hirtie din teancul aflat pe masă, și-a imbrăcat cartea, a dat bună ziua și a plecat. Bine înțeles că nu numai din pricina aceasta am rămas acolo o după amiază întreagă. Ce mă făcea să rămân, era faptul că alți cititori copii, la intervale atât de scurte, nu mai văzusem niciodată pînă atunci. Era de-a dreptul neașteptat să-i vezi pe cite unii, veniți de după joacă pe aleile parcului, să înapoieze sau să ceară bibliotecarei o nouă carte. Și totul părea să se petreacă într-o desăvirșită și liniștită ordine. Un cititor cu nasul cîrn și ochii jucăuși, care luase vreo șase cărți, mi-a risipit deîndată nedumerirea, explicîndu-mi că de fapt n-are de gînd să le citească dintr-o dată pe toate, ci că le duce și prietenilor care pot veni mai anevoie la bibliotecă. Și astfel am aflat că în colectivul de prieteni ai cărții ce ființează acolo, unii, cei mai mici, cunosc pe de rost biblioteca și o păstrează în ordine, alții, mijlocii, asigură răspîndirea cărții înafară de ea, în vreme ce, în sfîrșit, cei mari, devin lectori, întocmesc și citesc recenzii și poartă de grijă ca volumele ieșite din bibliotecă să se și întoarcă la locul lor. Cu prilejul acesta am izbutit să-l cunosc și pe unul din copii pe care îl știam din vedere de multă vreme — pare-mi-se Brînduș, — și pe care nu mi l-aș fi putut închipui niciodată un pasionat cititor în ore în care îl știam în deoște zburdînd pe aleile parcului. De zburdat mai zburdă lără îndoială și astăzi, dar mult a fost pînă cînd a prins gustul cărții. De atuncea, el care nu ar fi deschis niciodată o carte pentru altceva decît pentru ilustrațiile ei, citește cu preocupare și interes, și de aceea nu trebuie uitat, a început să dovedească și în port și în vorbă o ordine și o cumpătare pe care înainte nu le avea.

Pe Brînduș copiii l-au adus la bibliotecă, și dacă amintesc de faptul acesta e pentru că la o altă bibliotecă — bibliotecă nr. 35 — am avut prilejul să cunosc un băiețaș, Popa Vasile, care a

făcut mai mult decît să aducă bibliotecii un nou cititor. În biblioteca aceasta n-am mai găsit grupurile entuziaste ale copiilor din biblioteca de lingă parc.

Erău, de altminteri, și alte condiții. Dar dacă niciun colectiv de prieteni ai cărții nu tiințează în biblioteca aceasta, totuși spiritul în care se duce munca trezește în cititorii cei mici un simțămînt căruia nu știu cum i-aș spune, dar care l-am înțeles din întîmplarea cu Popa Vasile. Vechi cititor al bibliotecii și el, și recuperator harnic de cărți, micul Vasile Popa s-a dovedit a fi în egală măsură și recuperator de cititori. Într-adevăr, doi dintre cititorii bibliotecii se pierduseră și ceea ce era și mai grav, erau tocmai doi dintre cititorii aduși de el. Poate dacă i-ar fi scăpat bibliotecarei amanuntul acesta, i-ar fi scăpat și lui Popa Vasile. Dar cînd l-a întregat: „Ei, ce spui de prietenii tăi? Nici Iloiu cel mic, nici Iloiu cel mare nu mai trec pe la bibliotecă”, și-a spus probabil, de îndată, că era păcat să nu se mai intereseze de ei și, în consecință, a pornit să cerceteze cum erau laptele. Iar laptele, din nenorocire, se dovedeau a fi grave. Cei doi frați înțorseseră spatele bibliotecii din motive puternice. Nu învătau prea bine la școală și cum faptul acesta coincidea cu momentul în care începuseră să frecventeze mai intens biblioteca, părinții l-au pus în seama acestuia și au tras concluzia cea mai firească: „apucați-vă de carte, și lasați biblioteca!”

Dacă ar fi fost vorba să-i convingă numai pe cei doi cititori, lucrul ar fi

O vitrină cu cărți pentru copii la bibliotecă „Grivita Rosie” a Asezămîntelor culturale N. Bălcescu.

fost simplu pentru Popa Vasile. Să nu ne inchipuim însă că prezența, în această chestiune, a unor oameni în toată firea, l-a putut intimida în vreun fel. Ci dimpotrivă. Are poate, vreo nouă ani, dar a fost totuși suficient de convingător față de părinții fraților Iloiu, care n-au putut rezista argumentelor lui. Important rămâne faptul că, în urma concesiilor acordate de ambele părți, s-a ajuns la următorul acord: frații Iloiu nu vor mai veni la bibliotecă atâta vreme cât nu vor dovedi că-și pot face pe deplin datoria la școală, dar vor citi în schimb toate cărțile pe care se obligă să le aducă Popa cu regularitate. Și de atunci bibliotecara păstrează evidența cărților pe care le ridică Popa Vasile, pentru el, și pentru cei doi prieteni ai lui, care au fost de fapt recâștigați cărții.

Dragostea de carte și de cuprinsul ei nu pot veni din senin și pentru a o putea trezi în mintea cuiva, trebuie să o iubești mai întâi tu însuți. Mă gândesc la micul Moscovici Silviu, care a început a fi cititor al bibliotecii nr. 29 din Bulevardul Ion Șulea, pe vremea când încă nu știa să citească. Il atrăseseră poate coloritul copertilor sau le-lurimea ilustrațiilor și când intra să ceară o carte n-o lua acasă. Se uita la poze, o înapoia și cerea o alta. Până când, într-o zi, l-a întrebat conducătoarea bibliotecii: „Dece nu îți o carte acasă, să o citești?” Și cum știa foarte bine că băiețelul încă nu știa să citească, a adăugat: „Nu s-o citești tu, să ți-o citească cineva. Vino de pilda, cu mama ta”.

De atunci, Silviu Moscovici a început să vină cu mama lui, să ridice

Secția de copii a bibliotecii raionale Sibiu.

cărți, și să le aducă înapoi după câteva zile. „Ai citit-o?” — „Da, am citit-o”. — „Atunci hai, po-vestește-mi-o și mie! Și i-o povestea.

Au trecut cîțiva ani de atunci și băiețelul care citește astăzi el însuși, așteaptă nerăbdător fiecare nouă improspatare a bibliotecii, pentru el, și nu numai pentru el, ci și pentru unii dintre prietenii lui care fie că locuiesc prea departe, fie că n-au deprins încă drumul bibliotecii cu aceeași pasiune cu care l-a deprins el.

La biblioteca raională nr. 31, din Ferentari, copiii au citit în primele trei luni ale anului aproape 7000 de volume și este ușor de înțeles că numai o muncă organizată poate duce la asemenea rezultate care depășesc uneori însăși numărul cărților citite de cititorii maturi. În biblioteca aceasta, poate fi găsită în tot timpul care-i rămîne liber, o fetiță de abia 10 ani, Chiriță Maria, care poartă de grijă cărților ieșite din bibliotecă, cititorilor care vin la bibliotecă prea rar, cărților noi soșite pe care le citește prima mai totdeauna, într-un cuvînt întregii vieți a cărții, la care participă cu pasiune. Și tot aici l-am întilnit pe băiețelul Serac Dumitru, care venise rușinat dar plin de spirit de răspundere să înapoieze banii pentru cîteva cărți împrumutate de el și din păcate pierdute, deși nu-i ceruse nimeni pînă atunci s-o facă, pentru că împrumutase cărțile de puțînă vreme.

În zilele acestea, mai ales, activitatea în bibliotecă a copiilor a fost cuprinsă de un elan care amintește de acela din ajunul marilor sărbători. I-am și găsit pe unii întocmind albume cu coperti de cărți, pe alți consultîndu-se reciproc asupra unor recenzii sau pregătindu-se să pună la cale o seară de basme în care oaspeții le vor fi scriitorii, ei înșiși pregătindu-se a fi în parte actori, în parte spectatori entuziași. Cu prilejul Zilei Internaționale a copilului, pe care se pregătesc s-o primească cum se cuvine, unii dintre ei și-au propus să mărească numărul cititorilor și al cărților pe care le citesc astăzi. Și multe altele încă, care toate mărturisesc același lucru: că, și pentru copii, cartea a devenit un prieten nedespărțit.

LA O ÎNTÎLNIRE CU O SUTĂ de CIOBANI

PETRU VINTILA

scriitor

Am fost pottit la multe întâlniri și consfătuiri cu cititorii cărților pe care m-am învrednicit să le scriu de vreo cinci ori șase ani încoace. Astfel, am stat față în față la prietenească vorbire și tovarășească judecată cu studenții de la Cluj și cu elevii tare îndrăgostiți de literatură din Tîrgu Jiu, cu muncitorii petroliști de la Cîmpina și cu țaranii colectivști din Segarcea; cu oamenii bucușoi de odihnă veniți în legiuitul concediu la stațiunea Lacul Roșu, cu tinerii din Capitală și cu ciobanii de la G.A.S. Pietroiu. Fiecare consfătuire mi-a săpat în inimă neuitate aduceri aminte. Am cîștigat de la toate, învățături de preț și de însemnat folos pentru munca scriitoricească în care mă străduiesc după modesta mea putere și pricepere să izvodesc lucrări din ce în ce mai bune.

De pe urma nenumăratelor consfătuiri m-am ales și cu multe prieteni. Mărturie stau scrisorile pe care mi le aduce poștarul și mi le așează pe pervazul ferestrei. Sînt scrisori de la Bala Mare și Pecica, de la Caransebeș și Hunedoara, de la Craiova și Roman. Un cititor din Constanța mă întreabă ce anume vreau să scriu în acest an. Altul mă dojenește pe drept că l-am făcut să aștepte cam mult un răspuns cu care îi rămăsesem îndaforat. Al treilea îmi cere sfatul în legătură cu niște încercări poetice și în rîndurile sale bag de samă licărul unei stele și fililiutul ușor al unei aripi. Și mă bucur din toată inima, nădăjduind să-l văd miine, poimîine tovarăș de breaslă cu mine la Uniunea Scriitorilor.

Multe aduceri aminte aș avea despre toate aceste lucruri acuma, însă, n-aș vrea să vorbesc decît despre una singură. Și anume, despre întîlnirea cu crescătorii de oi de la G.A.S. Pietroiu, în regiunea Constanța, întîlnire pe care am avut-o astă toamnă, cam prin luna lui noiembrie.

Nevoit sînt să arăt cititorilor acestor pagini că povestirea *Ciobanul care și-a pierdut oile* am scris-o inspirat din

niște întîmplări aeeva, petrecute în Balta Borcei, la gospodăria agricolă de stat din Pietroiu. Nu fac o taină din acest lucru. E îndătinat ca scriitorii să culeagă întîmplările și faptele din viață. Așa am făcut și eu. Iar eroul care în cartea mea se cheamă Ion Vulturar, în viața de toate zilele are alt nume: Andrei Apolzan. Dar mindru și bucuros nespas am fost în clipa cînd, la consfătuirea despre care vorbesc, cititorii mi-au grăit așa: „Il cunoaștem pe Andrei Apolzan zis și Ion Vulturar”.

Dar să povestesc despre constătuirea aeeasta: neuitată va rămîne în amintirea mea sala cantinei în care s-au adunat în seara aceea de noiembrie înalțara de tractoriști și grădinari, peste o sută de ciobani, tovarăși de muncă ai lui Andrei Apolzan, cînsitul erou al povestirii mele. Era aici și Marin H. Dobro, cel care a luat parte între cei dinții la defrișarea pășunilor iniloritoare de astăzi, era aici și mecanicul Ion D. Nicolae omul care a intrat printre primii cu tractorul în pămîntul bogat al Băltii Borcei, erau aci prieteni vechi pe care-i cunoscusem în perioada de documentare a cărții, cînd am stat cu ei la tîrle și saivane, în preajma locurilor, la îndelungate povești.

Am ajuns la Pietroiu în zorii zilei. Eram întovărășit de doi redactori de la Editura Tineretului. La Pietroiu, am trecut în Balta Borcei cu podul plutitor. Pînă seara, cînd aeea să se țină consfătuirea, mărturisesc că am stat ca pe ghimpi. Eram nerăbdător să aflu păreriile despre carte, cu atît mai mult cu cît erau chemați să-și spună cuvîntul tocmai oamenii care-mi oferiseră cu o rară generozitate materiaul bogat al cărții. Andrei Apolzan nu s-a mai despărțit nici el de grupul nostru pînă seara. Vreo cițiva utemiști din activul bibliotecii Coțului roșu al gospodăriei au împodobit sala cantinei, iar în amurg, cînd am intrat în acel loc am rămas surprins de frumoasa și sərbătoreasca înfățișare a sălilor. O lozincă.

scrisă îngrijit de mîna bibliotecarului, îmi amintea că „scriitorii sînt ingineri ai sufletului omenesc”, altă lozincă, alcătuită ad-hoc, amintea localnicilor : „Să citim, să iubim cărțile! Ele sînt prietenii și sfătuitoarii noștri”. Am bagat de samă că la masa prezidiului, drapată cu pinză stacojie erau citeva vase cu flori, însă, surprins, mi-am spus că sînt prea multe scaune la „prezidiu”. Chiar mă și gîndeam că întîlnirea capătă o înfățișare cam oficioasă și că la o astfel de... ședință n-o să se poată realiza acea înflăcărată legătură. acea atmosferă vie și agitată a unei întîlniri cu cititorii, acea luptă curajoasă de păreri atîta de folositoare unei întîlniri. Pe urmă mi-am dat seama că m-am înșelat. Constatuarea nu avea să fie nici pe departe o recepție de ambasadori fără zîmbet, ci dimpotrivă o insuflețită lecție de școală literară pentru mine și pentru toți cei de față, o adunare de loc liniștită, în care părerile au fost puse deopotrivă cu îndrăzneală și dragoste. S-au ridicat oamenii la cuvînt. Dima Constantin a spus că el a fost de două ori după carte la Fetești, ca s-o cumpere. Grigore Georgeta m-a sfătuit ca în partea a doua a povestirii să-l zugrăvesc pe Ion Vulturar în întregul complex de înțimplări petrecute în gospodăria de stat din Pietroiu, tocmai pentru că imaginea acestui înflăcărat ostas, pentru cauza socialismului să fie prezentată veridic. Tov. Marinescu, secretarul organizației de bază din gospodărie m-a sfătuit ca în partea doua a cărții să arăt lupta patetică a oamenilor de aci împotriva forțelor oarbe ale naturii (revărsările de ape și viscocele), tocmai pentru a reda în proporțiile adevărate eforturile deosebite ale constructorilor socialismului. Tot acest tovarăș mi-a atras atenția asupra unei lipse serioase în ce privește zugrăvirea încă

prea săracă a chipului omului nou, a comunistului. În același timp, să arăt mai pe larg grija deosebită a partidului pentru Ion Vulturar. Creșterea lui să fie rezultatul unei munci educative neostenite, fiindcă așa se întîmplă în realitate.

Încăodată am putut să-mi dau seama ce minunați judecători sînt cititorii cărților noastre și cit de puternică, de unanimită este patima lor pentru carte, pentru lumina și adevărul literaturii. În volumul al doilea al „Ciobanului care și-a pierdut oile” voi ține seama de părerile eroilor de la Pietroiu, după cum voi ține seama de observațiile lor și la primul volum, la relatarea căruia mă străduiesc în clipa de față să lucrez cu osîrdie și bucurie. N-am să uit niciodată faptul că eroii de la Pietroiu au început să-l poreclească pe Andrei Apolzan cu numele pe care i l-am dat eu în carte : Ion Vulturar. Aceasta e o mare cinste a muncii mele modeste și mă voi strădui să nu-i dezamăgesc pe cititorii mei nici în viitor.

Cînd știm că nuvelele, poeziile și romanele noastre sînt citite în cele mai îndepărtate colțuri ale patriei noastre, cînd știm că lucrările noastre ajung pe politefe ciobanilor de la Pietroiu și de la Paring, în sertărașele muncitorilor de la Grivița Roșie și Bicz, crește simțul nostru de răspundere, crește grija noastră de a da lucrări tot mai bune. Fîndcă nu e tericire mai mare pentru un scriitor decît să-și întilnească lucrările în mîinile și în inimile cititorilor. Nu e bucurie mai mare ca aceea cînd afli din mărturisirile cititorilor cit de mult le-a folosit în munca lor cărțile pe care le-ai scris. Aceste dovezi le aflăm la întîlnirile cu cititorii. Iată de ce, consfăturile sînt pentru noi trebuincioase, întocmai ca aerul și lumina.

Organizarea fondului de cărți și a cataloagelor

Cataloagele Bibliotecii regionale Arad

FEKETE BARBARA
Bibliotecar șef

Importanța unor cataloage bine organizate la biblioteci este atât de mare încât putem spune că fără cataloage nu se poate duce munca cu cartea, biblioteca nu-și poate îndeplini sarcinile de a contribui la ridicarea nivelului cultural, politic și profesional al masei, de atragere a acestora la un studiu organizat și adâncit.

Rolul de bază al cataloagelor este acela de a oglindi sistematic și logic fondul unei biblioteci. Fără cataloage astfel organizate, bibliotecarul nu va cunoaște fondul bibliotecii sale, iar fără cunoașterea fondului nu va putea să dea îndrumări și să facă recomandări diferitelor categorii de cititori.

Pentru cititor cataloagele sînt primul și cel mai important mijloc de orientare în materialul unei biblioteci. Cu ajutorul cataloagelor el va putea cunoaște caracterul bibliotecii, componența fondului ei, va putea afla dacă biblioteca posedă sau nu lucrările de care dînsul are nevoie.

În afară de aceasta, cataloagele servesc ca bază de îndrumare pentru orice recomandare făcută diferitelor categorii de cititori. Fișierele tematice, listele de recomandare, planurile de lectură precum și listele bibliografice se întocmesc de asemenea pe baza și cu ajutorul cataloagelor bibliotecii.

Cataloagele servesc la orientare și recomandare, atât pentru cititorul care de prima dată a intrat la bibliotecă, cit și pentru omul de știință care cercetează o anumită problemă și strînge material pentru aceasta. Tipurile de cataloage ale unei biblioteci trebuie deci să corespundă specificului bibliotecii, (biblioteci de masă, universitare, documentare etc.) precum și diferitelor categorii de cititori care vizitează biblioteca.

Întocmirea diferitelor cataloage este determinată și de posibilitățile bibliotecii în ceea ce privește numărul personalului salariat și nivelul lui profesional.

Biblioteca regională Arad are următoarele tipuri de cataloage: un vechi catalog alfabetic și sistematic al fondului de cărți apărute pînă la 23 August 1944; un catalog de servicii; un catalog alfabetic și sistematic pentru cititori al secției marxist-leniniste a bibliotecii; secția de copii și tineret are un catalog alfabetic și unul sistematic pentru cititori.

La întocmirea și organizarea cataloagelor bibliotecii lucrează permanent două bibliotecare, care în afară de această muncă activează și la sala de împrumut și la sala de lectură.

În munca de catalogare și organizare a cataloagelor ele sînt ajutate la rîndul lor de alte două bibliotecare, (care au alte munci în cadrul bibliotecii) atunci cînd la bibliotecă intră un stoc mare de cărți, cum este cazul acum cu dotarea bibliotecilor din fondul de investiții centralizat, sau cînd este vorba de prelucrarea unor cărți în limbi străine (cărți în limba rusă sau franceză) sau cînd se lucrează la organizarea unor grupe în catalogul sistematic, cum a fost cazul organizării catalogului sistematic al fondului marxist-leninist.

O altă tovarășă bibliotecară se ocupă cu întocmirea și organizarea cataloagelor secției de copii.

Să trecem acum la prezentarea mai amănunțită a cataloagelor bibliotecii.

Am arătat mai sus că biblioteca a moștenit un catalog alfabetic și unul sistematic al fondului apărut pînă la 23 August 1944.

Iată cum se prezintă aceste cataloage: catalogul alfabetic este complet și destul de bine organizat. Oglindește just fondul de cărți, dă orientare sigură pentru găsirea lor. Catalogul este întocmit pe fișe de tip vechi (nu s-au folosit fișe de tip internațional). Are fișe divizionare tipărite pe silabe. În așezarea fișelor s-au folosit cu destulă consecvență fișele de trimitere și așezare a lor după titlu, la

cuvîntul caracteristic ales de bibliotecar, nu după primul cuvînt al titlului.

Catalogul sistematic, spre deosebire de cel alfabetic care, este așezat într-un dublap-fişier cu sertare bune și practice, se află aranjat în cutii de carton. În mare, fișele catalogului sistematic sînt aranjate după cele 10 grupe; în această privință are o singură greșeală mai importantă și anume, faptul că lingvistica figurează la grupa 8 împreună cu critica literară, iar la grupa 4 s-a clasificat economia politică. Totuși catalogul sistematic are și părți prețioase. Astfel sînt fișierele care conțin fișele tipăriturilor arădene sau acelea cu fișele diferitelor reviste și ziare mai vechi aflate la bibliotecă.

Aceste două cataloage se folosesc mai mult pentru uz intern sau de către cititorii care studiază anumite probleme și au neapărată nevoie de un material mai vechi. În acest caz, cataloagele sînt folosite cu ajutorul și sub controlul bibliotecarului.

Să vorbim acum despre cataloagele întocmite și organizate de personalul actual al bibliotecii. Acestea se află în dublapuri-fișiere. Fișele sînt scrise cu mîna, cu excepția catalogului de serviciu și a catalogului secției marxist-leniniste care a fost organizat abia către sfîrșitul anului 1954. În cataloagele bibliotecii se mai găsesc și fișe de tip vechi precum și fișe după regulile Institutului Bibliografic din Bruxelles, care s-au folosit înaintea apariției materialului nou. Odată cu apariția noilor fișe, acestea s-au completat conform manualului lui Klenov, folosindu-se apoi completările din *Reguli unitare pentru descrierea publicațiilor*.

Cu apariția noului manual de clasificare zecimală, conținînd tabela de autori și tabela prescurtată s-a introdus și folosirea cotei cărții conform acestora. Pînă acum însă cutterizarea fișelor mai vechi nu s-a putut face încă în întregime.

Iată cum este organizat catalogul alfabetic al bibliotecii.

Fișele sînt așezate alfabetic după autorul sau titlul cărții. Literele sînt despărțite prin fișe divizionare confecționate de personalul bibliotecii. Ele urmează să fie înlocuite în măsura necesităților, cu fișele divizionare tipărite de Camera Cărții.

Fișele cărților maghiare sînt așezate la numele autorilor.

Fișele cărților de același autor în diferite limbi sînt așezate în ordinea indicată de manualul de clasificare zecimală, la limbile respective: romină, rusă, maghiară, germană, franceză. Aceste fișe sînt așezate în ordinea alfabetică a titlurilor.

Fișele cărților într-o colecție sînt așezate în ordinea alfabetică a titlului și nu a colecției.

Biblioteca însă nu a reușit să facă în întregime regruparea catalogului după noua ortografie.

Intocmirea fișelor pentru catalogul sistematic a fost începută paralel cu a celor pentru catalogul alfabetic. În organizarea catalogului sistematic s-a pornit de la început pe cele 10 grupe, dezvoltîndu-se apoi anumite diviziuni și subdiviziuni conform speciicului bibliotecii.

Prima condiție a organizării juste a catalogului sistematic este clasificarea corectă a cărților. Aceasta este munca cea mai de răspundere la o bibliotecă. De buna clasificare a cărților depinde în mare măsură ca acestea să ajungă la cititor sau să rămîna în raft, uitate și nefolosite de nimeni.

Fîind conștienți de acest fapt, bibliotecarii bibliotecii noastre pun accent deosebit pe clasificarea corectă a cărților. În cazuri nesigure se consultă totdeauna manualul de clasificare zecimală; cînd este posibil (la cărți noi apărute) se consultă *Buletinul bibliografic* editat de Camera Cărții sau se cere ajutorul specialiștilor (de exemplu clasificarea mai amănunțită a lucrărilor de industrie textilă, zootehnice sau medicină veterinară). Această din urmă metodă n-a fost folosită decît ocazional și nu organizat și consecvent.

În așezarea fișelor întocmite pentru catalogul sistematic pe cele 10 grupe s-au respectat subdiviziunile și indicele auxiliare generale. Cele mai dezvoltate sînt grupele 3 și 8. În cadrul subdiviziunilor (este cazul mai ales la grupa 8) fișele sînt așezate în ordinea alfabetică a titlurilor cînd este vorba de lucrările aceluiași autor. Pentru cărțile care au mai multe clasificări zecimale se întocmesc fișe complimentare pentru fiecare clasificare.

Fișele divizionare confecționate de personalul bibliotecii vor putea fi înlocuite cu altele tipărite, acolo unde subdiviziunile cataloagelor noastre nu sînt mai dezvoltate.

Secția marxist-leninistă a bibliotecii

are un catalog aparte și anume, un catalog alfabetic și unul sistematic pentru cititori. Pe dosul fișelor, lângă numerele de inventar, stau literele M. L. (marxism-leninism), ceea ce indică locul cărților. Catalogoalele secției marxist-leniniste sînt organizate după principiile arătate mai sus. Catalogul sistematic, înafara clasicelelor marxismului, cuprinde și problemele construcției socialiste, economie politică, economia diferitelor țări, problema agrară, economia industrială, filozofia marxistă și operele diferiților autori marxști (3C5).

O problemă încă numai în mică parte rezolvată la biblioteca noastră este organizarea catalogului pentru articole de reviste și ziare.

Aș vrea să insist asupra unora din metodele de organizare a cataloagelor folosite de noi, metode care încă nu au fost verificate decît în practica bibliotecii noastre. Astfel: reorganizarea cataloagelor după noua ortografie (care este în curs de efectuare) se face prin regruparea fișelor conform noii ortografii. Astfel Calinin, a fost trecut la Kalinin, Gorki la Gorki, fără ca fișele să fie transcrise deoarece aceasta ar răpi foarte mult timp, urmărind ca ulterior fișele respective să fie transcrise de colectivul voluntar, care poate efectua foarte bine această lucrare, deoarece transcrierea nu necesită cunoașterea întocmirii fișelor, ci numai o curătură generală și atenție.

Numele unor scriitori străini se scriu după ortografia limbii în care e tipărită cartea. Așa, de pildă, numele lui Cehov în limba maghiară se scrie Csekov, în limba germană Tschéhov etc. În asemenea cazuri noi am aranjat fișele la literile corespunzătoare, considerînd că cititorii în limbi străine nu vor găsi autorul dacă l-am pune la Cehov. Am folosit această metodă în special în cazurile în care deosebiriile sînt la începutul numelui. (Tolstoi de pildă, scris în acest fel, poate fi găsit și de cititorul maghiar (care scrie Tolsztoj) pentrucă prima silabă este la fel, deci găsirea numelui nu va prezenta aproape nici o greutate.

În cataloagele noastre lucrările aceluiași autor sînt aranjate în ordinea alfabetică a titlurilor și nu în ordinea cronolo-

gică sau invers cronologică. Acesta pentrucă am considerat că atît bibliotecarul cit și cititorul se orientează mai ușor în catalog în felul acesta, iar rolul de recomandare al unui catalog invers cronologic îl poate îndeplini mai bine un catalog de recomandare a cărților noi. Fișele cărților apărute într-o colecție și care n-au autor, de exemplu „Colecția Ministerului Agriculturii și Silviculturii”, sînt așezate la titlul lor, iar în catalogul sistematic le avem așezate la problemele respective.

O ultimă problemă este aceea de a stabili dacă fișele trebuie întocmite cu mîna sau cu mașina. Cu toate că apreciem avantajele întocmirii fișelor scrise cu mașina, fiind mai descîrăabile și mai uniforme, totuși am preferat întocmirea lor cu mîna din următoarele motive:

— din cataloagele noastre moștenite din trecut am putut constata că fișele scrise cu cerneală s-au înegrit puțin, dar sînt în stare bună, iar cele scrise la mașină sînt în multe locuri atît de decolorate și șterse că abia se mai citește conținutul lor.

— aranjarea și întocmirea fișei la mașină ia mai mult timp decît scrierea cu mîna. — la mașină se fac mai multe greșeli ca de mîna.

— biblioteca dispune de o singură mașină cu care trebuie să acopere lucrările de corespondență, liste bibliografice etc.

Este de dorit ca problema fișelor, cel puțin pentru publicațiile noi apărute la noi în țară să fie rezolvată prin fișe tipărite, astfel ca, bibliotecii să-i rămînă doar sarcina de a cataloga cărțile intrate din străinătate și londurile documentare încă neprelucrate, acolo unde există.

Problema cataloagelor fiind o problemă de bază în munca întregii biblioteci, noi ne străduim să învățăm din metodele înaintate ale bibliotecilor din U.R.S.S. și ale bibliotecilor fruntașe din țara noastră, preocupați de dorința de a contribui prin munca noastră la elaborarea unui sistem cit mai bun de catalogare.

Biblioteca în sprijinul planului de învățămînt

TH. LUDU

directorul bibliotecii I.S.E.P.

„V. I. Lenin”

Deprinderea de a munci individual prin folosirea largă a cunoștințelor adunate în cărți ocupă un loc important în procesul de învățămînt și în cercetarea științifică, dinlăuntrul și în afara școlii.

Studiul individual, folosirea cărții și aplicarea în practică a cunoștințelor fac astăzi parte dintre metodele generale de învățămînt: lecția, consultația, seminarul, laboratorul, practica în producție...

La temelia acestor activități, în învățămîntul superior stau bibliotecile, care sînt considerate instituții de documentare științifică și didactic-ajutătoare.

Pînă la reforma învățămîntului nostru din anul 1948, bibliotecile de învățămînt superior n-au stat în atenția planului de învățămînt. Ele nu țineau seama de realitățile imediate, accentul punindu-se îndeosebi pe aspectul tehnic al muncii de bibliotecă.

Aceasta a fost situația și la Institutul de Științe Economice și Planificare — V. I. Lenin, din București.

În 1948, la un număr de 4 000 de cititori n-au existat în sălile de lectură decît 334 de locuri față de 1080 cit există astăzi.

Rețeaua de biblioteci era insuficientă și neorganizată.

În ce privește depozitele de cărți acestea erau împrăștiate și neîndestulătoare.

Completarea fondurilor de cărți — desprinsă de procesul de învățămînt era restrînsă la un număr neîndestulător de abonamente la

ziare și reviste, cite 10—20 exemplare din cursuri și manuale — chiar din cele editate cu sprijinul instituției — în timp ce literatura beletristică era o anexă neglijată. Astăzi, de la media de 1 000 volume achiziționate anual s-a trecut în mod curent la 20.000 de volume.

Rețeaua de cataloage, limitată la fondul de cărți și titlul periodicelor în dorința de a înființa tot avuții bibliotecii, era astfel organizată încît deruta de multe ori pe cititor.

Folosirea la maximum a fondului de cărți nu era posibilă: lipsind o bibliotecă de împrumut, cărțile fiind în exemplare puține iar orarul de funcționare restrîns. Bibliotecile existente la catedre nu formau o rețea la îndemîna cititorilor.

Din anul 1953 biblioteca I.S.E.P. a trecut la aplicarea metodei sovietice a împrumutului anual de cursuri și manuale. Astfel, de unde în anul 1948 au fost consultate numai 55.277 volume, în anul 1954 numărul volumelor consultate a crescut la 342.887.

În ce privește îndrumarea studiului individual și difuzarea în masă a cărților, prin organizarea de expoziții, bibliografii, consfătuiri cu cititorii, acestea erau acțiuni întimplătoare.

La toate acestea se mai adăuga lipsa mijloacelor bugetare și insuficiența schemei de personal.

Este lesne de înțeles că desfășurarea activității bibliotecii în astfel de condiții tehnice, fără coordonarea din-

tre activitatea didactică, științifică și bibliotecă, nu a putut să sprijine realizarea planului de învățămînt și folosirea la maximum a fondului de cărți.

CUNOAȘTEREA PLANULUI DE ÎNVĂȚĂMÎNT

Pentru îndeplinirea primei sale sarcini: asigurarea procesului de învățămînt și de cercetări științifice, biblioteca trebuie să cunoască directivele privind problemele culturale, trebuie să cunoască legislația și îndeosebi problemele social-politice corespunzătoare profilului institutului.

De aceste probleme, care stau la baza întregii noastre munci ne preocupăm la începutul fiecărui an școlar, într-o largă consfătuire de producție cu toți bibliotecarii. Elementele principale ale acestei prime consfătuiri sînt cunoașterea și discutarea Statutului instituției de învățămînt superior din 11 noiembrie 1954, a Regulamentului privind organizarea și funcționarea bibliotecilor de învățămînt superior din 11 mai 1954, structurii institutului și a planului de învățămînt.

Dezvoltarea rețelei de învățămînt este strîns dependentă de procesul de învățămînt, de care depinde lărgirea planului tematic de completare a fondului de cărți, de modificare și amplificare a catalogului planului de învățămînt din rețeaua de cataloage.

Tinind seama de planul cercetărilor științifice, munca bibliografică poate trece de la simpla catalogare la întocmirea de bibliografii științifice auxiliare ale studiului individual sau ale cercetărilor colective. Experiența a dovedit necesitatea înfățișării structurii organizatorice a bibliotecii centrale și a filialelor sale, a unor date survenite din evoluția ei, a componenței fondului de cărți și chiar a unor izvoare bibliografice privind programa cursurilor, dar pe facultăți și ani de studii.

Una din sălile de lectură ale bibliotecii I.S.E.P.
„V. I. Lenin”

Odată cu celelalte date necesare pentru stabilirea planului de muncă, ne interesează să cunoaștem numărul studenților repartizați pe facultăți, secții, discipline și ani de studii, deopotrivă și a studenților din cămine, deoarece practica ne-a arătat că în organizarea rețelei de bibliotecă cunoașterea indicelui de lectură, a numărului studenților, sint date necesare unei juste completări și satisfaceri a cererilor cititorilor. În aceeași măsură, pentru asigurarea activității didactico-metodice ne informăm și asupra numărului personalului didactic și repartizarea lui pe discipline. Totodată pentru ridicarea nivelului bibliografic, serviciul de documentare stabilește de la început o evidență nominală a celor mai buni specialiști, asigurându-ne colaborarea lor.

Biblioteca, punind fondurile sale de specialitate și la îndemina oamenilor muncii, line și evidentă acestora. Pentru studenții fără frecvență, din producție, biblioteca de împrumut prevede de asemenea un număr de exemplare din fiecare titlu cuprins în bibliografia programei cursurilor.

În felul acesta stabilim cifra cit mai apropiată de realitate a masei de cititori pe care biblioteca trebuie să o cuprindă. De aceea biblioteca procedează la înregistrarea cititorilor săi (persoane fizice) la începutul fiecărui an școlar.

Cunoașterea programelor de curs și a bibliografiei este cea dintâi înarmare a bibliotecarului în munca pentru sprijinirea procesului de învățământ. Pentru lămuriri și precizări discutăm planul de învățământ cu Decanatele facultăților și în parte, cu unele catedre. Legătura cu acestea determină o mai bună recomandare a cărților.

Dar programele nu sint veșnice și, mai puțin, bibliografia lor. Aici bibliotecarul poate contribui activ la înnoirea surselor de informație documentară. În acest scop, pe lângă rețeaua obișnuită de cataloage am organizat tot pe fișe, și un catalog al planului de învățământ.

EXTINDEREA REȚELEI DE BIBLIOTECI

Extinderea rețelei de biblioteci, din care, nu trebuie să lipsească biblioteca de împrumut, asigură procesul de învățământ.

Biblioteca centrală acordă o atenție deosebită organizării sistematice de biblioteci filiale și puncte de do-

cumentare care au dus la următoarele rezultate:

— S-a mărit numărul locurilor de lectură, mărindu-se implicit frecvența cititorilor antrenanți în studii individuale;

— S-a înlăturat sistemul nepractic ca cititorii să-și aștepte rândul la carte, prin difuzarea colecțiilor cit mai la îndemina cititorilor (până la cămine) mărindu-se astfel viteza de circulație a cărții și economisind timpul cititorilor;

— S-a putut realiza o mai atentă îndrumare și muncă metodică-didactică cu studenții;

— Fondul de cărți repartizat în bibliotecile filiale a devenit un buletin viu de bibliografie curentă;

— Bibliotecile filiale s-au transformat din unități minore de cărți, într-un organ de informare a cadrelor didactice și de sprijin al cititorilor în bibliografia de specialitate. În felul acesta, bibliotecile filiale se prezintă azi ca o bază bibliografică pe domenii de știință în munca de coordonare bibliografică dusă de Biblioteca centrală. Ele întăresc legătura între catedră și bibliotecă centrală:

— Prin bibliotecile filiale s-a sprijinit munca de consultație a catedrelor, s-a dat extindere îndrumării studiului individual, completarea acestor biblioteci făcându-se potrivit profilului planului de învățământ și bibliografiei programelor de învățământ.

Pentru a nu se pulveriza fondurile de cărți, am căutat să asigurăm bibliotecilor filiale condițiile optime de funcționare, asemănătoare cerințelor unei biblioteci centrale, în care însă procesul de evidență și catalogare a fost restrins la minimum de administrație bibliotecară, în avantajul muncii documentare și de îndrumare metodică.

În ce privește minimum de cerințe organizatorice situația se prezintă astfel în practica noastră:

Biblioteca centrală este aceea care aprovizionează și coordonează activitatea bibliotecilor filiale, îngrijindu-se ca ele să poată funcționa cel puțin 4 ore într-un spațiu unde să nu se dea în același timp consultații. Dotarea bibliotecilor filiale se face în directă legătură cu planul de muncă didactico-științifică corespunzătoare fiecărei biblioteci.

Prin grija Bibliotecii centrale, bibliotecile filiale dispun de un catalog al cărților de specialitate, chiar dacă acestea nu sînt prezente în biblioteca respectivă, acest catalog avînd caracterul unui instrument bibliografic. De asemenea se cataloghează pentru necesitățile bibliotecilor filiale articolele mai importante din ziare și reviste care pot forma obiectul bibliografiei obligatorii și facultative pentru programul de învățământ.

În general, biblioteca centrală acordă bibliotecilor filiale ajutorul necesar în munca de popularizare și difu-

zare a cărților prin expoziții și liste bibliografice.

În ce privește așezarea fondurilor de cărți la bibliotecile filiale și deopotrivă la biblioteca uzuală a sălii de lectură, ca și la biblioteca de împrumut cu fond propriu a Bibliotecii centrale, aceasta s-a făcut pe materii, în ordine sistematică alfabetică, cărțile fiind inventariate la Biblioteca centrală.

Fondul de cărți care asigură bibliografia obligatorie și mai ales cursurile și manualele care sînt necesare într-un număr mai mare de exemplare, ținîndu-se seama și de împrumutul anual, au fost stabilite într-un raport determinat de numărul de locuri la masa de cititori.

Trebuie să arătăm că acordînd o deosebită atenție extinderii rețelei de biblioteci filiale la catedre și cămine, am ajuns ca de la 17 biblioteci filiale cite au fost în anul 1951, să dotăm și să coordonăm 38 de biblioteci, repartizate astfel:

16 biblioteci filiale la catedre cu sală de lectură numărînd 506 locuri.

6 biblioteci de cămin cu 285 locuri și alte 16 biblioteci mobile de catedră fără sală, dar cu puncte documentare cu 66 locuri.

Mărindu-se numărul locurilor de la 334 cite erau în anul reformei învățămîntului prin construirea unei săli mari și spațioase pentru lectură (sala Bibliotecii centrale cu 300 de locuri) și prin extinderea rețelei de biblioteci, s-a ajuns treptat la 755 de locuri în 1951, 918 în 1952, 958 în 1953, 1080 la sfîrșitul anului 1954 și la 1157 locuri de studiu individual

la finele trimentrului I al anului 1955.

Deși din anul 1953 se practică împrumutul de cursuri și manuale pe timp de un an, iar masa cititorilor nu a sporit, constatăm că datorită măririi rețelei de biblioteci și a dotării lor sistematice și active, numărul volumelor consultate a sporit treptat de la 239.046 în anul 1952 la 342.887 la sfîrșitul anului 1954.

Alimentarea bibliotecilor filiale se face din fondul centralizat care este astăzi de 221.640 volume.

Ziarele și revistele sînt difuzate prin distribuirea lor în permanență la bibliotecile filiale, unde sînt repartizate mai mult de 70% din abonamente.

Extinderea orarului și acoperirea zilelor nelucrătoare în raport cu cerințele planului de învățământ, au îngăduit o cuprindere mai largă a masei de cititori.

În organizarea bibliotecilor filiale trebuie să înlăturăm paralelismul unităților cu același conținut.

O particularitate a bibliotecilor noastre este faptul că exceptînd 4 unități cu sală de lectură, munca bibliotecară este dusă de personal didactic auxiliar la cabinetele de catedră și de către studenți la bibliotecile de la cămine.

Biblioteca filială fiind o bibliotecă de specialitate, din care însă nu trebuie să lipsească materialul ideologic și beletristic, permite adîncirea cercetării științifice și dezvoltă spiritul de colectivitate a cadrelor din jurul catedrei: personal didactic, as-piranți, studenți.

(Continuare în numărul viitor)

DIN EXPERIENȚA BIBLIOTECILOR SOVIETICE

Un colectiv metodic al lucrătorilor bibliotecilor științifice

Experiența bibliotecii științifice a Universității din Irkuțk

L. K. JILKINA și B. M. SKOLNIK

Din anul 1949 funcționează pe lângă biblioteca științifică a Universității de Stat din Irkuțk, un colectiv metodic. Din el fac parte reprezentanții bibliotecilor de învățământ superior, ai institutelor de cercetări științifice, ai tehnicurilor, precum și reprezentanții bibliotecilor tehnice ale marilor întreprinderi și căilor ferate. Acest colectiv se adună de două ori pe lună. La ședințe, participă în medie, 45-50 de oameni.

Colectivul este condus de un birou ales de adunarea generală a membrilor. În fruntea biroului se află directorul bibliotecii științifice a universității.

Cercul problemelor de care s-a preocupat colectivul în cursul celor 5 ani, este larg și variat.

Evenimentul politic cel mai important din această perioadă, a fost Congresul al XIX-lea al P.C.U.S., care a pus ca sarcină mobilizarea tuturor mijloacelor ideologice, pentru educarea comunistă a oamenilor sovietici. L. K. Jilkina a ținut conferința cu titlul *Concluziile Congresului al XIX-lea și sarcinile bibliotecilor de învățământ superior*, în care s-a atras atenția bibliotecilor asupra necesității intensificării activității politice de masă, prin organizarea de expuneri bibliografice și expoziții de cărți închinat Congresului al XIX-lea etc.

Bibliotecile de învățământ superior, de pe lângă tehnicuri și întreprinderi, au început să patroneze bibliotecii din S.M.T.-uri și colhozuri, colectând și prelucrând pentru acestea 8000 de cărți. Lucrătorii acestor biblioteci se

deplasează la bibliotecile pe care le patronează, acordându-le un ajutor metodic.

O atenție deosebită se acordă bibliotecilor de la punctele de agitație, în organizarea expozițiilor de cărți și popularizarea materialelor din reviste și ziare. Biblioteca științifică a universității a întocmit un indicator bibliografic cu titlul *Alegătorilor, despre regiunea Irkuțk*.

Având în vedere importanța popularizării cărților în legătură cu lupta pentru pace, colectivul metodic a discutat referatul *Lupta pentru pace și sarcinile bibliotecilor* în urma căruia bibliotecile au intensificat popularizarea cărților respective.

Au fost organizate, de asemenea, tomontaje și albume închinat laureaților Premiului internațional Stalin pentru întărirea păcii între popoare. N. K. Potapova, bibliografa bibliotecii științifice a universității, a ținut o expunere bibliografică cu tema *Luptători pentru pace*.

La sărbătorirea a 300 de ani de la reunirea Ucrainei cu Rusia M. A. Gudoșnikov, candidat în științe istorice, a ținut un referat în fața colectivului metodic. O. G. Troițkaia, director adjunct al bibliotecii universitare, a făcut prezentări de cărți. Membrii colectivului metodic au întocmit instrucțiuni pentru biblioteci, în legătură cu organizarea de expoziții de cărți și consfătuiri cu cititorii închinat sărbătoririi a 300 de ani de la reunirea Ucrainei cu Rusia.

O activitate bogată au desfășurat bibliotecile din Irkuțk în timpul pregătirii celui de al doilea Congres Unional al Uniunii scriitorilor sovietici. În fața co-

lectivului metodic M. Garkova, laureată a premiului Stalin, a ținut un referat interesant despre *Cel de al doilea Congres al scriitorilor sovietici și sarcinile bibliotecilor*. Referatul a contribuit la intensificarea activității bibliotecilor, la popularizarea operelor scriitorilor sovietici și ale celor locali.

La adunarea pentru alegeri a scriitorilor din Irkuțk, bibliotecile din învățământul superior au cules un material interesant cu tema *Lectura operelor scriitorilor din Irkuțk la bibliotecile din învățământul superior*. Acest material a fost folosit la întocmirea unor expoziții organizate de bibliotecă.

Colectivul acordă o atenție deosebită studierii și culegerii materialului cu caracter local. Această activitate o desfășoară împreună cu secția bibliografică a direcției Siberiei-Orientale a Societății ruse de geografie. S-au ținut unele ședințe comune închinată anumitor probleme ca de pildă, sărbătorirea a 90 de ani de la nașterea academicianului V. A. Obrucev. Cu această ocazie s-au ținut următoarele referate: E. A. Presniacov despre *Academicianul V. A. Obrucev*, N. A. Granina, membră a Societății de geografie cu subiectul *Academicianul V. A. Obrucev, membru al Societății de geografie*, precum și conferința cu subiectul *Bibliografia în operele academicianului V. A. Obrucev*, ținută de V. I. Iahnenko, bibliograf și șeful bibliotecii științifice.

Multe referate ținute atât de bibliotecari cit și de membrii Societății de geografie, au fost închinată studierii problemelor cu caracter local. Un referat la un nivel înalt, a fost ținut de N. A. Gradina, cu tema *O sută de ani de la înființarea bibliotecii secției Siberiei orientale a Societății ruse de geografie*. De asemenea, au fost făcute o serie de prezentări ale unor cărți ca *Siberia în literatură* de B. M. Skolnik, *N. G. Cernișevski în Siberia* de A. G. Bonner, și altele. Unele referate au fost publicate în almanahul *Siberia nouă* și în ziarul *Pravda Siberiei orientale*, iar altele au fost chiar editate.

Lucrătorii bibliotecii științifice a bibliotecii, împărtășesc adesea experiența lor în elaborarea materialelor bibliografice cu caracter local. Astfel, L. E. Zubașeva a ținut o informare despre mersul muncii bibliografiei regiunii Irkuțk, V. I. Iahnenko, despre felul cum întocmește bibliografia cu titlul *Expedițiile și călătoriile efectuate de secția Siberiei orientale a Societății ruse de geografie* în decurs de 100 de ani.

Colectivul metodic s-a preocupat de problemele reorganizării cataloagelor în bibliotecă. Încă în 1950 a fost prezentat

referatul lui O. G. Troițkaia cu tema *Principiile organizării fondurilor de cărți și a cataloagelor*. În urma discuțiilor purtate în legătură cu acest referat s-a trecut la reorganizarea cataloagelor bibliotecilor de învățământ superior și ale institutelor de cercetări științifice. Despre experiența atragerii corpului didactic la revizuirea cataloagelor, a făcut o expunere bibliotecara Institutului de finanțe și economie. S-a discutat de asemenea, problema includerii în catalog a articolelor din ziare și reviste. S-a hotărât să se întinzeze în toate bibliotecile țiere cuprinzând articole din ziare și reviste, iar în catalog să fie incluse materialele cele mai valoroase.

Colectivul metodic s-a ocupat și anterior de problema organizării cataloagelor.

Astfel, au fost examinate la o adunare a colectivului, proiectele afișelor cu instrucțiuni în legătură cu folosirea catalogului alfabetic și sistematic, întocmite de lucrătorii bibliotecii științifice a universității, precum și proiectul unui afiș despre fișierele secției de îndrumare bibliografică.

Colectivul metodic a luat în discuție și alte materiale (articole, instrucțiuni) despre organizarea cataloagelor pentru cititori și de serviciu.

La adunările colectivului metodic, se dau în mod sistematic întormări despre noile cărți și articole privind problema bibliotecilor. Deosebit de viu a fost discutată cartea lui I. V. Grigoriev *Evidența fondurilor de manuale* (ediția II revizuită).

În cursul celor 5 ani, colectivul metodic a discutat aproape 500 cărți și reviste privind problema bibliotecilor și a bibliografiei.

La adunările colectivului metodic s-a pus de multe ori în discuție problema experienței organizării consfătuirilor cu cititorii. La consfătuirea bibliotecii științifice a universității asupra cărții *Oamenii de știință ruși* au asistat și lucrătorii de la alte bibliotecă, iar la analiza rezultatelor acestei acțiuni, au fost făcute o serie de observații prețioase.

În urma acestor discuții și a schimbului de experiență, au început să se organizeze mai multe consfătuiri și la un nivel mai înalt. La bibliotecă științifică a universității, au fost ținute trei consfătuiri asupra almanahului *Siberia nouă*. Experiența obținută de pe urma acestei acțiuni a fost oglindită în presa regională și în ziarul universității. Biblioteca Institutului agricol a organizat o consfătuire cu cititorii asupra cărții *Secerișul* de G. Nikolaeva, biblioteca Institutului de mine, asupra cărții lui B. Gorbacov *În Donbas*, iar Institutul

pedagogic, asupra operelor lui Makarenko etc.

Colectivul metodic s-a preocupat de problema completării fondurilor bibliotecilor. O comisie organizată de colectivul metodic, a verificat munca colectivelor regionale în ceea ce privește completarea bibliotecilor de învățământ superior, a institutelor de cercetări științifice și a tehnicienilor.

S-au făcut o serie de propuneri pentru îmbunătățirea muncii colecturii, care au fost înaintate comitetului executiv al Sovietului regional, cu rugămintea de a se lua măsurile necesare.

Membrii colectivului au prezentat dari de seamă asupra dărilor deplasări făcute la Moscova.

Despre activitatea bibliografică, s-a ținut referatul lui B. M. Skolnik *Participarea cadrelor la munca bibliografică*.

O atenție deosebită au acordat membrii colectivului metodic, experienței activității bibliotecii științifice a universității în răspândirea cunoștințelor bibliografice și bibliotecare în rândurile studenților. La una din adunările colectivului, directorul bibliotecii, L. M. Jifkina, a informat pe cei prezenți despre programul de studii bibliografice întocmit pentru studenții din primii ani ai universității. În afară de aceasta s-a mai ținut o informare despre modul cum sint ajutați studenții să se folosească de cataloage. Pe baza acestei experiențe, multe biblioteci au organizat convorbiri analoge cu studenții din primul an.

Colectivul metodic, la cererea bibliotecarilor, a organizat un seminar despre bibliografie. Seminarul a fost organizat după următorul program:

1. — Lecția introductivă (obiectul bibliografiei, telurile bibliografiei etc.).
2. — Bibliografia operelor clasice marxism-leninismului.
3. — Bibliografia cărților politico-sociale.
4. — Bibliografia operelor literare.
5. — Organizarea activității de îndrumare bibliografică.

Conferințele au fost completate cu aplicații practice de analiză a indicatorilor bibliografici, a îndrumărilor bibliografice etc.

Pentru bibliotecarii începători, funcționează pe lângă colectivul metodic, un curs pentru studierea minimumului de tehnică bibliotecară. Douăzeci și cinci de bibliotecari au urmat acest curs. Programa cursului a fost aprobată de Direcția culturală regională.

Pentru ridicarea nivelului cultural și politic al bibliotecarilor, s-au ținut referate închinare celor mai de vază militanți politici, oameni de știință, scriitori și exploratori, cu prilejul datelor comemorative respective.

În activitatea colectivului metodic, au fost oglindite de asemenea problemele legate de istoria și situația unor biblioteci ale Uniunii Sovietice. Astfel, la una din adunări s-a ținut un referat închinat aniversării a 140 de ani de la înființarea bibliotecii „M. S. Saltikov-Scedrin” precum și un referat despre activitatea bibliotecii științifice a bibliotecii din Saratov.

Colectivul metodic s-a interesat de activitatea bibliotecilor de dincolo de hotare. În legătură cu aceasta, a fost prezentat referatul lui N. K. Polapova, *Bibliotecile din țările de democrație populară și referatul conferințarului universitar F. A. Kudriavțev despre Irkutsk, în presa periodică din Bulgaria*. În cursul celor cinci ani, colectivul metodic a avut și o serie de lipsuri. El n-a putut să atragă la participarea activă toate bibliotecile de învățământ superior, n-a împărțit în mod just sarcinile între membrii colectivului și n-a verificat întotdeauna executarea hotărârilor colectivului.

Cu toate lipsurile arătate, noi considerăm că colectivul metodic de pe lângă biblioteca științifică a Universității din Irkutsk și-a justificat existența și a acordat un real ajutor bibliotecilor din învățământul superior și instituții științifice.

După revista „Bibliotekar” nr. 4/1955.

Să popularizăm experiența FRUNTAȘILOR AGRICULTURĂ

Îndeplinirea cu succes a sarcinilor mari trasate de partid și guvern pentru ridicarea producției agricole, vegetale și animale, depinde în mare măsură de îndrumarea țăranimii muncitoare către o agricultură rațională și de ajutorul ce i se va da ca ea să-și însușească metodele care asigură obținerea unor producții mari. De foarte mare însemnătate pentru extinderea celor mai bune reguli agrozotehnice este popularizarea experienței frunțașilor în agricultură și în creșterea animalelor. Bibliotecarii pot aduce o contribuție efectivă în această direcție popularizând noua colecție de broșuri a Editurii Agro-Silvice de Stat intitulată *Din experiența frunțașilor* în care cei mai buni muncitori agricoli și crescători de animale — colectivști, muncitori agricoli și țărani muncitori cu gospodărie individuală — descriu felul cum muncesc și obțin producții sporite.

Pentru orientarea bibliotecilor prezentăm astăzi două grupe de broșuri din această colecție, una privind experiența frunțașilor din agricultură și a doua experiența frunțașilor în creșterea animalelor.

Sub titlul *Cum am obținut recolte bogate la grâul de toamnă* brigadierul Ion Marcu le la secția I-a a gospodăriei agricole de stat „7 Noiembrie” din Segarcea, regiunea Craiova, povestind despre experiența căpătată ca șef de echipă, arată că în secția lui a obținut în 1953 la grâul de

toamnă, semănat pe o suprafață de 14 ha, cite 4150 kg. boabe, în timp ce țăranii cu gospodării individuale nu au scos decît în jurul a 1000 kg. boabe la hectar, iar în 1954, cînd recolta a fost mai mică din cauza condițiilor naturale nefavorabile, secția a scos de pe 50 ha. cite 2500 kg. boabe la hectar, mai mult cu 1000 kg. decît fusese prevăzut în planul de producție.

Brigada lui a obținut aceste succese datorită faptului că a îndeplinit măsurile prevăzute de agrominim, a ținut seama de recomandările oamenilor de știință și a aplicat metodele înaintate ale experienței sovietice, cit și a celor din agricultura țării noastre.

El arată rolul însemnat pe care îl are buna pregătire a terenului pentru în-

sămînțare prin facerea de arături adînci și executarea de lucrări cu extirpatorul și cultivatorul, astfel ca semănatul să se facă în teren așezat, lipsit de bolovani și bine nivelat.

La semănat, brigada sa a ținut seama de alegerea soiului de sămînță care trebuia să îndeplinească condiții de rezistență la ger și să se coacă timpuriu. El a respectat toate celelalte reguli agrotehnice în ce privește tratarea semînțelor, semănatul la timp, și folosirea mijloacelor mecanizate.

Mai departe Ion Marcu arată ce lucrări aplică în primăvară, îndeosebi ce îngrășăminte folosește și în slirșit cum se face recolta în toamnă și măsurile ce se iau ca această ultimă lucrare să se desfășoare astfel ca să nu se înregistreze nici un tel de pierdere. În încheiere, autorul recunoaște că se poate lucra mai bine și cu rezultate mai mari. Pentru aceasta este nevoie ca cei ce lucrează pămîntul să cunoască în amănunțime măsurile științifice de ridicare a producției agricole.

O experiență interesantă în ce privește obținerea unor recolte mari de porumb este aceea a țăranului muncitor cu gospodărie individuală, Cristea I. Niculae, din comuna Bolintin-Vale, raionul Crevedia, regiunea București, autorul broșurii *Cum am obținut 5000 kg. de porumb boabe la hectar*. El a scos în 1954 de pe 3 pogoane can-

litatea de 7500 kg. porumb. Răspunzînd la întrebarea „Cum am reușit să obțin producții atît de mari?” Cristea I. Niculae spune că cea mai mare grijă a lui este ca pămîntul să fie bine lucrat și gunoit la timp. El se îngrijește de lucrul acesta încă din vară, pregătindu-și gunoiul și îngropîndu-l sub brazda ca să aibă timp să putrezească pînă în primăvară.

După secerat face imediat dezmiriștirea întregii suprafețe, iar după cel mult 3 săptămîni. la apariția buruienilor, trece la arătura, nu numai că arătura, nu numai că arătura nu numai că arătura a cerut un efort mai mare pentru el și pentru vite, dar a avut și neajunsul că au năpădit buruienile care au dat în sămînță, ceea ce înseamnă că dezmiriștitul n-a mai ajutat la nimic. După ce arătura cum lucrează pămîntul în primăvară și regulile pe care le aplică la semănat, povestește despre îngrijirea semănăturilor, insistînd asupra faptului că lăra 4 prașile n-ar fi putut obține o producție atît de mare.

În încheiere, Cristea I. Niculae spune că și-a pus în gînd să lucreze în viitor și mai bine, ca să ob-

țină recolte mai mari, deoarece a aflat din conferințe și broșuri că mai sînt unele reguli agrotehnice pe care el nu le-a aplicat încă, ca de pildă, oprirea zăpezii pe ogor, semănatul în cuiburi așezate în patrat.

În rîndul plantelor tehnice, bumbacul ocupă un loc important. Gheorghe Mihailiuc, brigadier la gospodăria agricolă colectivă de stat Chirnoși, regiunea București, a scris o broșură intitulată *Cum am obținut recolta de 1851 kg. de bumbac la hectar*, în care povestește ce lucrări a îndeplinit brigada lui în 1954 pentru a scoate o recoltă atît de mare și a-nume: pregătirea terenului, gunoiera lui, arătura adîncă de toamnă la 28—30 cm., reținerea zăpezii pe cîmp, lucrarea cu cultivatorul și aplicarea de îngrășăminte minerale, pregătirea seminței și semănatul. După aceea trece la descrierea lucrărilor de îngrijire a culturii de bumbac: ciupitul și cîrnitul, polenizarea artificială și combaterea dăunătorilor și bolilor specifice acestei plante, stăruind asupra rezultatelor ce se obțin prin mecanizarea mîii mai largă a acestor lucrări.

O atenție deosebită a fost dată organizării recoltării bumbacului, apli-

cîndu-se la cules metoda frunzei sovietice Basti Baghirova.

Brigadierul Mihailiuc își încheie lucrarea arătînd că față de rezultatele obținute în 1954 s-a convins că există posibilități și mai bune, că mai are multe lucruri de învățat pe drumul spre recolte mari și de calitate superioară.

Sporirea producției și productivității porcilor constituie una din sarcinile importante trasate de C.C. al P.M.R. prin proiectul de Directive al celui de al II-lea Congres al P.M.R. cu privire la dezvoltarea agriculturii în următorii 2—3 ani. În broșura *Din experiența noastră în creșterea porcilor* de Șușco Grigore, brigadier la Stațiunea experimentală zootehnică Popăuți și Pîslaru Constantin, brigadier la îngrășătoria Burdujeni, se descriu unele reguli de bază în creșterea și îngrășarea porcilor, domenii în care cei doi brigadieri, primii la creșterea și al doilea la îngrășare, au acumulat o experiență bogată.

Sușco Grigore arată felul cum își organizează munca în brigadă și cum reușește să sporească efectivul de porci prin organizarea monei în cele mai

bune condiții, obținând două fătări pe an. O mare răspundere este legată de îngrijirea și hrănirea rațională a porcilor, ținând seama de diferitele perioade de creștere și de timpul respectiv, aplicând regimuri specifice de alimentație vierilor, scroateilor pline, înainte apoi după lătare, purceilor sugari și celor întârcați etc. Autorul indică totodată metodele folosite și rezultatele obținute — și anume o fecunditate la scroatele de 97,9% și o depășire cu 24,2% a planului anual al producției de porci.

În ce privește experiența lui Pislaru Constantin în îngrășarea porcilor, ea se referă la modul cum a reușit să obțină un spor zilnic de îngrășare de 623 gr. în loc de 480 cit era planificat, consumând în loc de 5,4 kg. concentrate, numai 4.290 kg. pentru fiecare kilogram de spor. Pentru aceasta el a aplicat un program zilnic bine studiat cu care a asigurat cele mai bune condiții de hrănire și igienă pentru porcii ce i-au fost dați în grijă, program în care variațiunea nutrețurilor a avut o însemnătate mai mare decît cantitatea de hrană. Descrierea programului zilnic și a telului cum se formează loturile de porci puși la îngrășat, ca și datele în ce privește condițiile de hrănire reprezintă o experiență trunțasă care poate fi de mare folos tuturor celor care vor să obțină randamente superioare la creșterea porcilor.

În *Din experiența brigăzii mele în creșterea oilor* de Gh. Banu, brigadier la G.A.S. Valea Lungă, autorul, cioban cu calificare obținută la școala de agricultură Ceacova-Arad, expune metodele de muncă folosite de brigada lui și realizările avute în ultimul an. După ce descrie rasele de oi pe care le crește brigada, autorul a-

rată cum și-a organizat munca pe diferite faze în care monta are un rol de prim ordin. În capitolele următoare sînt expuse măsurile pentru ținutul oilor, felul cum sînt hrănite și îngrijite oile de saivan și cele pline, atenția deosebită care trebuie dată oilor mame înainte și după lătare. În capitolul privind îngrijirea mieilor sugari sînt prezentate metodele care au fost folosite în diferite împrejurări și apoi trecerea, după 3 săptămîni de alăptare, la primele porci de hrană concentrată.

Foarte interesante sînt capitolele care arată cum a obținut o producție de lapte în medie de 38 litri de cap de oaie și o producție de lînă care în 1954 a fost îndeplinită în proporție de 117%. În capitolele următoare, Gh. Banu împărtășește experiența lui în ridicarea efectivului oilor, măsurile aplicate pentru sporirea productivității și planurile de viitor în care intră și sprijinirea acțiunii de țigăizare în-cenută de Ministerul Agriculturii și Silviculturii.

Creșterea păsărilor ocupă un loc însemnat în economia țării noastre. În legătură cu aceasta, Legea privitoare la măsurile pentru dezvoltarea creșterii

animalelor în anii 1954-1956 în R.P.R., prevede ca la sfîrșitul acestei perioade să se obțină o producție de cel puțin 80-90 de ouă pe cap de găină furajată. În broșura *Cum am reușit să depășim planul la producția de ouă* de Ana Göldner, sînt împărtășite cîteva cunoștințe folositoare din activitatea desfășurată în acest domeniu la gospodăria agricolă de stat Rupea care dispune de o crescătorie modernă de găini. În anul 1954 Ana Göldner a realizat pînă la 1 octombrie 120.510 ouă, față de 111.700 planificate pe întregul an, sau 127,56 ouă pe cap de găină lura-jată.

Ea povestește cum a ajuns la aceste frumoase realizări arătînd metodele de muncă pe care le aplică în creșterea și dezvoltarea păsărilor care încep să ouă chiar de la vîrsta de 5 luni și continuă ouatul toamna și iarna fără întrerupere.

Foarte important în organizarea unei producții mari este organizarea unei selecții a păsărilor, păs-trîndu-se în efectiv numai păsările care depășesc 140 de ouă pe an, celelalte fiind înlocuite cu tineret. De asemenea, autoarea descrie mijloacele pe care le folosește pentru a preveni bolile păsărilor și a le feri de paraziți.

Scrise într-un stil popular la înțelegerea oricui, broșurile apărute în colecția *Din experiența frun-tașilor* constituie un ajutor prețios pentru oamenii muncii de la sate în lupta lor pentru ridicarea producției agricole, vegetală și animală. Bibliotecarii de la sate au datoria să răspîndească aceste broșuri pe scară mare în masele de țărani muncitori, contribuînd astfel în mod concret la popularizarea experienței fruntașe în agricultură.

Învățînd din experiența celor mai buni

Era la începutul lunii aprilie. La terminarea seminarului raional, tov. Petrescu, bibliotecara bibliotecii satești din comuna Poenari-Vulpești, raionul Snagov a rămas să se sfătuiască cu tov. Eufrosina Paraschiva, bibliotecar șef al bibliotecii raionale. Împreună au alcătuit un plan pentru desfășurarea unei acțiuni inițiată de tov. Petrescu, de a organiza o întîlnire între fruntașii recoltelor bogate din comună și țărării muncitori.

Chiar în ziua următoare, după revenirea ei în comună, tov. Petrescu a trecut la înlăptuirea planului de măsuri alcătuit cu bibliotecara raionului. Țărării muncitori Buștea Gheorghe, Gheorghe T. Ioan și Matei Gh. Ion, cunoscuți în toată comuna pentru recoltele lor bogate și în același timp ca cititori de frunte ai cărților agrotehnice, au fost vizitați de tov. Petrescu. Și după ce a stat de vorbă cu ei, cei trei fruntași au acceptat cu plăcere să împărtășească țăranilor muncitori experiența lor în practicarea diferitelor culturi. Peste două zile, la 14 aprilie, a apărut pe panoul din fața sediului sfatului popular comunal și la cooperativă, un afiș cu următorul conținut: „Duminică, 24 aprilie, orele 10 dimineața, biblioteca satească organizează în sala căminului cultural din satul Nicolesți-Polizu, o întîlnire cu fruntașii în agricultură din comuna noastră. Întîlnirea va fi urmată de un program artistic“.

Cu aceasta tov. Petrescu nu a considerat terminată acțiunea de pregătire a acțiunii proiectate. În timpul rămas pînă la data fixată, bibliotecara putea fi văzută zilnic intrînd din casă în casă și stînd de vorbă cu oamenii pentru a-i con-

vinge să participe la întîlnire. Nu au fost uitați nici locuitorii din Ciocănari și Movila, care aparțin comunei de centru Poenari-Vulpești. Deputații Matei C. Ion, Chiran și alții, au ajutat mult la mobilizarea cetățenilor din aceste sate. Munca desfășurată și-a arătat roadele. Mai toți cei vizitați au promis că vor fi prezenți în ziua și ora fixată în sala căminului cultural.

Pentru cititorii fruntași, bibliotecara a făcut un număr de 140 de invitații personale care au fost distribuite în comună.

★

Întîlnirea și în ziua de 24 aprilie. De la orele 9 dimineața, grupuri animate de cetățeni au apărut pe ulițele comunei îndreptîndu-se spre locul căminului cultural. Mulțimea bucuroasă de timpul frumos, strînsă în mica curte a căminului cultural, discută despre însămîntări. Alții au trecut în sală și au început să răsfoiască broșurile și cărțile din expoziția întocmită de bibliotecă cu acest prilej și avînd tema: *Să învățăm din experiența fruntașilor în agricultură.*

La ora fixată, în fața a peste 200 de țărani muncitori, secretarul comitetului executiv al sfatului popular a dat cuvîntul țaranului muncitor Gheorghe T. Ioan. Exprîmîndu-se într-un grai simplu, acesta a arătat cum a obținut o recoltă de 3200 kg. griu la hectar și 28.000 kg. sfeclă de zahăr la hectar. „Un ajutor prețios în obținerea acestor rezultate — a spus el în încheiere — înafara sfaturilor date de tehnicienii agricoli, l-am primit și în urma lecturii unor cărți ce mi-au fost recomandate de bibliotecara

noastră. Din paginile unor cărți ca: *Să aplicăm metode avansate în cultura sfeclăi de zahăr, Sfaturi pentru cultura plantelor* am aflat răspuns și îndrumare la frământarea mea de a obține recolte tot mai mari. De aceea vă sfătuiesc și pe dvs. să citiți cărți agrotehnice“.

I-a venit apoi rindul să vorbească tov. Buștea Gheorghe. El a împărtășit experiența sa în cultivarea porumbului. El a dobândit o recoltă de 2400 kg. porumb la hectar semănând în cuiburi așezate în patrat. În fața țărănilor muncitori a trecut apoi Matei Gheorghe, care a arătat cum a obținut recolte bogate de porumb și sfeclă de zahăr, insistând îndeosebi asupra importanței dezmiriștitului.

S-au legat apoi discuții vii, pline de învățăminte pentru cei prezenți. Rind pe rind, s-au ridicat țărăni muncitori Manole Neagu, Cristea I. Marin, Anca Alexandru, ș.a. care la rindul lor au arătat cum folosirea metodelor agrotehnice înaintate i-au ajutat să dobandească recolte tot mai mari. Fiecare din vorbitori a ținut să sublinieze și importanța cărților agrotehnice, despre care au spus că sînt adevărați prieteni și sfătuitori în munca lor de zi de zi.

S-a înscris la cuvînt și tov. Ioniță Radu, secretarul organizației

de bază P.M.R. din comună. În entuziasmul țărănilor muncitori el a adus vestea despre Hotărîrea Consiliului de Miniștri a Republicii Populare Romine cu privire la reducerea de prețuri cu amănuntul a unor mărfuri alimentare și industriale și a tarifelor de spectacole care apăruse în presă chiar în dimineața acelei zile.

O frumoasă surpriză a pregătit biblioteca, fruntașilor producției agricole. Aceștia au fost premiați cu diferite cărți. În incheierea întîlnirii, elevii școlii elementare din comună au executat în cinstea fruntașilor în agricultură un bogat program artistic alcătuit din cîntece și recitări.

Era aproape ora mesei, cînd participanții au început să părăsească sala căminului cultural îndreptîndu-se spre casele lor. Și fiecare discuta cit de folositoare a fost pentru el această dimineață, cînd a învățat atitea lucruri noi, a căror aplicare îl va ajuta să smulgă pămîntului roade tot mai bogate.

Acțiuni asemănătoare au mai fost organizate în cuprinsul regiunii București. Biblioteca raională din Crevedia, de pildă, a organizat o asemenea acțiune la bibliotecile căminelor culturale din comunele Ogrezeni și Bolintinul din Vale.

Ar fi bine dacă Secțiunea culturală ar studia mai îndeaproape experiența bibliotecilor care au organizat acțiuni reușite pentru popularizarea metodelor agrotehnice și să caute să le generalizeze pe întreaga regiune, contribuind astfel ca bibliotecile de la sate să devină factori importanți în lupta pentru obținerea unei recolte de 10.000.000 tone grîu și porumb.

Buștea Gh. fruntaș în cultura porumbului, expune țărănilor muncitori experiența sa.

O inițiativă demnă de urmat

Pentru a sprijini eforturile țărănimii noastre muncitoare, în lupta pentru obținerea unei recolte imbelșugate în anul acesta, numeroase biblioteci din țara noastră au început o serie de acțiuni pentru răspindirea pe o scară cât mai largă a cunoștințelor agrotehnice.

O inițiativă care merită toată atenția, a avut biblioteca regională din Arad, care a chemat la întrecere toate bibliotecile regionale din țară sub lozincă *Presa și cartea agrotehnică, ajutor prețios pentru țărănimea muncitoare în lupta pentru cîștigarea celor 10 milioane tone griu și porumb ce trebuie obținute în anul 1955.*

Pentru buna desfășurare a acestei întreceri, colectivul bibliotecii regionale din Arad și-a propus mai multe obiective, dintre care mai principale sînt:

— pînă la data de 30 septembrie 1955 biblioteca să realizeze un număr de 6300 cititori și 10.000 cărți difuzate.

— înființarea a încă trei biblioteci mobile în trei comune din raionul Arad și a patru biblioteci de casă în cartierele agricole ale orașului.

— aprovizionarea bibliotecilor mobile, filiale și de casă existente cu cărțile agrotehnice noi apărute.

— organizarea a patru conferințe asupra cărților agrotehnice, legate de principalele campanii agricole, în cadrul cărora să fie atrași conferențieri din rîndul inginerilor agronomi și a frunțașilor recoltelor bogate.

— îndrumarea metodică și controlul bibliotecilor din regiune.

Urmînd exemplul bibliotecii regionale din Arad și alte biblioteci din această regiune au inițiat întreceri între ele. Astfel, biblioteca raională din Criș a chemat la întrecere toate bibliotecile raionale din regiune, iar biblioteca sătească din comuna Pecica-Rovine, bibliotecile sătești din cuprinsul regiunii. Dat fiind specificul lor de muncă, aceste biblioteci și-au propus în special sprijinirea și îndrumarea bibliotecilor din sectorul socialist al agriculturii în perioada muncilor agricole.

Trebuie menționată de asemenea și inițiativa altor biblioteci din țara noastră, ca de pildă a celor din regiunea Bacău, Pitești, Timișoara, care au pornit întreceri tot în vederea intensificării popularizării cărților cu caracter agrotehnic.

Pentru ca aceste întreceri să-și atingă scopul și să contribuie în adevăr la înarmarea țărănimii muncitoare cu cunoștințele necesare muncii lor de zi cu zi, se cere ca întrecerile începute să fie sprijinite prin toate mijloacele. O sarcină importantă în acest sens revine secțiunilor culturale regionale și raionale care trebuie să urmărească îndeaproape desfășurarea întrecerilor între bibliotecile din regiunea lor, să încurajeze și să stimuleze asemenea inițiative.

Răspunzînd chemării la întrecere, bibliotecile regionale, raionale și sătești din țara noastră vor reuși și mai bine să sprijine efortul oamenilor muncii de pe ogoarele patriei noastre în lupta pentru obținerea unei recolte imbelșugate în acest an.

BIBLIOTECA SINDICALĂ

Din activitatea unei bibliotecii tehnice

La uzinele „Gh. Dimitrov” din Arad, se dă o mare importanță popularizării și diluzării cărților tehnice, mijloc important de ridicare a nivelului tehnico-profesional al muncitorilor din uzină. În cadrul acestei uzine funcționează o bibliotecă tehnică centrală cu un număr de peste 2600 volume și 14 biblioteci tehnice în principalele secții și ateliere, care cuprind între 400 și 800 volume, legate de specificul de muncă al sectorului respectiv.

Sistemul de funcționare al bibliotecii lor de secții se bazează pe principiul conducerii autonome, în sensul că toate cărțile se inventariază aici, iar responsabilitatea conducerii este încredințată unui tehnician din secție, care lucrează voluntar. În ce privește completarea fondurilor de cărți, aceasta se face prin consultarea colectivului de conducere al secției și al cititorilor, ale căror sugestii și cerințe de cărți sunt comunicate apoi bibliotecii centrale care se ocupă de achiziționarea lor. În scopul acesta se pun la dispoziția bibliotecilor de secții buletinele de precomenzi ale colecturii și diferite alte liste și buletine bibliografice editate de I.D.F. ori de Editura energetică, din care fiecare secție alege și comandă cărțile de care are nevoie, ținând seama de sarcinile și specificul de producție al fiecăruia. În felul acesta, biblioteca centrală are posibilitatea să achiziționeze cărți care să satisfacă cerințele diferitelor categorii de cititori din uzină.

În condițiile acestea au fost achiziționate în cursul lunii martie o serie de cărți ca *Prescripțiunile de exploatare tehnică a instalațiilor electrice din întreprinderile industriale* și *Bazele ventilației industriale* cerute de mecanicul șef al secției mecanice care avea nevoie de ele pentru rezolvarea unor probleme de producție care preocupă colectivul său.

În ce privește fondul bibliotecii centrale, el cuprinde numai cărți de tehnică generală și numai cîte un exemplar din cărțile de specialitate reparti-

zate secțiilor și pot fi consultate de orice salariat al uzinei indiferent de sectorul în care lucrează. Completarea bibliotecii centrale se face după indicațiile conducerii uzinei și a principalelor servicii ca: serviciul proiectari, serviciul tehnic, serviciul energetic și serviciul întreținere edila, care cunosc problemele de tehnică generală și necesitățile în această direcție.

În vederea unei largi popularizări a cărților, biblioteca centrală a organizat la intrarea în uzină un mare panou al cărții tehnice intitulat: *Să studiem cartea tehnică, un prețios ajutor în ridicarea nivelului tehnico-profesional în care au fost expuse cărți de tehnică generală și cărți legate de principalele ramuri din uzină: țimplărie, scularie, electro-tehnică etc.* Pentru ca panoul să fie mai atrăgător, machetele cărților expuse au fost confecționate din placaj. Panouri asemănătoare au fost confecționate și de unele biblioteci tehnice din secții cum sînt: secțiile scularie, vagonaj și altele. Aceste panouri ținute la zi cu titlurile noilor cărți intrate în bibliotecă, au contribuit la antrenarea a numeroși cititori. Numai biblioteca centrală număra peste 260 de cititori din rândurile muncitorilor uzinei, care împrumută și citesc cărți tehnice.

Sub îndrumarea organizației de partid, avînd sprijinul conducerii uzinei, îndeosebi a inginerului șef Chira Teodor, care apreciază mult rolul cărții în ridicarea nivelului tehnico-profesional din uzină, biblioteca tehnică a reușit să antreneze un număr important de tehnicieni și ingineri în munca de popularizare în masă a cărților tehnice. Astfel, cu ajutorul lor colectivul bibliotecii tehnice a întocmit 20 liste de recomandare, axate pe meseriile care se practică în uzină intitulate: *Ce să citească lăcătușul, Ce să citească scularul, tinichigiul, frezorul etc.* Aceste liste au fost multiplicare și diluzate în fiecare atelier. Mulți muncitori, ca strungarul Chiri Petru sau țimplarul Horad Pavel, studiind în mod sistema-

tic cărți recomandate prin aceste liste, au reușit să se perfecționeze în meserie, dând rezultate din ce în ce mai bune în producție. Maiștrii timplari Dehel Ilie și Grigorescu Dumitru, studiind împreună cartea *Propunerile mele stahanoviste în domeniul timplăriei pentru construcții* de E. I. Korceaskin și aplicând metodele recomandate în carte, au realizat economii la manoperă în valoare de lei 10.785.

În afară de aceasta, în fiecare marți în timpul repausului pentru masă, sub îngrijirea colectivului de ingineri, se citește la stația de radio-amplificare recenziile cărților tehnice de interes general pentru uzină, fiind ascultate cu multă atenție de toți muncitorii uzinei. De pildă, la 12 aprilie, muncitorii au ascultat prezentarea volumului I din *Economia materialelor* ținută de ing. Tănăsioiu Titus de la serviciul proiectării. Tot la stația de radiodifuzie, bibliotecarul Rudenco Alexandru, anunță lista cărților tehnice noi sosite.

Pe lângă fiecare bibliotecă tehnică de secție s-a organizat un colectiv format din tehnicieni și ingineri a cărui sarcină este popularizarea și difuzarea cărților tehnice în rândul muncitorilor. În fiecare vineri, aceste colective fac prezentarea în fața muncitorilor din secții a cărților tehnice legate de problemele curente de producție. La alegerea și pregătirea recenziilor se dă preferință acelor care au legătură cu lucrările principale ale atelierului, respectiv, ceea ce face ca aceste recenzi să se bucure de o mare participare. Așa, de exemplu, recenzia cărții *Lăcătușeria și bazele tehnologiei materialelor* de D. A. Kuvakin, ținută de curând în cadrul secției boghiuri, a atras pe toți lăcătușii secției. Prezentarea cărții făcută de tov. Hașiu Emilian, a fost ascultată cu mult interes, determinând pe mulți să se înscrie pentru a împrumuta cartea.

„Ori cît ai cunoaște meseria — a spus lăcătușul Bulza Sever — dintr-o

carte tehnică tot mai ai multe de învățat. Ascultînd recenzia cărții mi-am dat seama că trebuie s-o studiez pentru a-mi însuși în mod temeinic regulile privitoare la poziția muncitorului în timpul lucrului cu pila, de care depinde forța ce trebuie depusă în timpul muncii”.

Recenzii reușite au avut loc și în secțiile turnătorie, frîne, timplărie și altele. La secția turnătorie, prezentarea de către tov. ing. Jercan Teodor a unei serii de cărți care întărează metoda de muncă Jandarova-Agalanova, de executare perfectă a fiecărei operații în parte, a contribuit mult la popularizarea și difuzarea acestor cărți, la studierea lor temeinică, avînd ca rezultat aplicarea în masă a metodelor recomandate.

O atenție deosebită se dă popularizării și difuzării revistelor tehnice care oglindesc metode înaintate de muncă. Revista *Metrologia aplicată* este foarte mult studiată de muncitorii uzinei „Gh. Dimitrov”. În cursul lunii martie s-a organizat o consfătuire cu cititorii asupra acestei reviste în vederea antrenării muncitorilor de a deveni cititori activi ai acestei publicații tehnice.

Bibliotecarul secției școlare, organizează săptămînal lectura în colectiv a unor articole specifice atelierului din revista *Tehnica nouă* antrenînd în acest scop pe șefii de echipă, care și-au făcut o preocupare din studiul în colectiv al acestei reviste. Echipa condusă de maestrul sculer Ion Tuleu, studiază în mod sistematic revista, aplicînd, împreună cu întreaga sa echipă formată din frezori și rabotori, metodele recomandate în revistă.

Asemenea acțiuni de popularizare a cărților tehnice pe care biblioteca tehnică a uzinei „Gh. Dimitrov” le întreprinde cu ajutorul inginerilor și tehnicienilor uzinei, aduc o contribuție importantă la introducerea și extinderea tehnicii înaintate, factor hotărîtor în creșterea producției.

Aspecte din munca bibliotecilor
din R. P. Bulgaria

M. TOMESCU

Primele biblioteci populare din R. P. Bulgaria au luat ființă acum o sută de ani, în perioada redeschțării poporului bulgar, ce suferea asupra otomană. Ele și-au desfășurat activitatea în cadrul căminelor culturale (citaliștelor — cum se numesc în limba bulgară), create din inițiativa patrioților bulgari, iubitori de cultură.

Activiștii din R. P. Bulgaria vorbesc cu însuflețire și mindrie despre contribuția bibliotecilor în lupta de eliberare a poporului de sub jugul otoman și mai apoi în lupta dusă împotriva asupririi monarho-fasciste.

„În biblioteca citaliștei din Goloesmo-Dreanovo — își amintește președintele citaliștei „Iskra” din Kazanlık — a stat ascuns pînă în 1944, drapelul revoluționarilor din 1923. Stăpînirea monarho-fascistă ducea o campanie sistematică de persecuții contra unităților culturale, care erau centre de educație patriotică. Valul acestor urgii s-a abătut adesea și asupra citaliștei noastre. Astfel, în 1934, în timpul reprezentării piesei cu subiect progresist *Eu am ucis*, membrii unei bande monarho-fasciste au aruncat bombe lacrimogene în sală, cu scopul de a forța pe spectatori să părăsească reprezentația. Aceștia au rămas însă la locul lor pînă la terminarea piesei.”

Clasa stăpînitoare a încercat în repetate rânduri să transforme citaliștele și bibliotecile în instrumente ale fascismului. Încercările ei s-au izbit însă de voința maselor și multe biblioteci au continuat să fie centre culturale progresiste și anti-fasciste.

În urma acestor eșecuri, regimul monarho-fascist a înțeles valul de asuprire a bibliotecilor și chiar a celor care frecventau bibliotecile.

„Poliția — spune tovarășa directoare a bibliotecii „Ivan Vazov” din Plovdiv — urmărea în mod regulat pe unii din cititorii bibliotecii noastre, confiscându-le cărțile progresiste luate de la bibliotecă”.

Instaurarea puterii populare la condu-

ceră statului, a deschis o eră nouă în activitatea bibliotecilor din R. P. Bulgaria. Numărul bibliotecilor a crescut imens și azi există acolo o întinsă rețea de centre ale muncii cu cartea. Numai în cadrul citaliștelor (căminelor culturale) activează 4.321 de biblioteci, cu un fond total de 4.013.586 de volume. În primele 9 luni ale anului 1954 s-au citit în aceste biblioteci 6.500.000 de volume. Pe lângă un număr de 1.441 biblioteci de citaliști s-au creat secții speciale pentru copii, cu un fond de 327.637 volume. Trebuie subliniat că o parte din bibliotecile de citaliști activează și la orașe.

În afară de rețeaua de biblioteci a Uniunii citaliștelor, în R. P. Bulgaria sînt și alte rețele de biblioteci, ca de pildă, bibliotecile din sistemul Ministerului Culturii (pînă acum 17 la număr, dar cu perspective de o rapidă dezvoltare), bibliotecile sindicale (3.706 cu un fond general de 1.797.541 volume), bibliotecile școlare (6.225 cuprinzînd 2.314.978 volume), bibliotecile de învățămînt superior (13 cu 853.718 volume), bibliotecile Academiei de Științe precum și biblioteci ale unor ministere și cabinete de partid.

Cea mai mare bibliotecă și totodată centrul activității metodice este Biblioteca de Stat „Vasil Kolarov”.

Biblioteca de Stat „Vasil „Kolarov” a fost înființată în anul 1878, imediat după eliberarea poporului bulgar de sub jugul turcesc. Primele fonduri de publicații ale bibliotecii s-au constituit din donațiile patrioților bulgari și ale unora din luptătorii ruși care au luat parte la eliberarea Bulgariei. În dezvoltarea sa, biblioteca a întîmpinat multe greutăți. Statul monarho-fascist a arătat o nepăsare condamnată față de munca bibliotecii, care n-a dispus nici măcar de un local propriu, fiind nevoiți să peregrineze prin diferite clădiri închiriate.

Statul popular bulgar acordă o atenție deosebită bibliotecii. El a creat mari po-

Clădirea Bibliotecii de Stat „Vasil Kolarov” din R. P. Bulgaria

sibilități de dezvoltare bibliotecilor, ajutându-le să devină instituții culturale de însemnătate primordială. În anii puterii populare s-a ridicat în centrul Sofiei o măreață clădire — un adevărat palat al cărții — în care-și duce acum munca Biblioteca de Stat „Vasil Kolarov”. Totodată au crescut și fondurile bibliotecii care numără acum circa 660.000 de volume. Biblioteca are și bogate colecții de acte și documente referitoare la lupta poporului bulgar pentru eliberare, unele din ele în limba turcă, dintre care multe interesează și istoria poporului nostru.

Biblioteca de Stat „Vasil Kolarov” desfășoară o bogată activitate științifică. Biblioteca se preocupă, în primul rând, să aducă la cunoștința maselor largi de cititori cororile naționale ale culturii bulgare. Anul trecut biblioteca a dat la tipar un repertoriu bibliografic al cărților și al presei bulgare de la începuturile ei până la eliberarea patriei.

Totodată, folosind bogatele ei colecții, biblioteca publică documente din viața luptătorilor pentru libertatea poporului bulgar (ca de exemplu colecții de documente din viața lui Vasil Levski).

Biblioteca de Stat „Vasil Kolarov” publică anual o revistă (Izvestia), în care se tipăresc studii despre munca de bibliotecă din Uniunea Sovietică și din țările de democrație populară; în paginile acestei reviste se dezbat problemele știin-

ței de bibliotecă și de bibliografie din R. P. Bulgaria.

Din 1953 — după mutarea în noul local — în cadrul Bibliotecii de Stat „Vasil Kolarov” activează un cabinet metodic pentru problemele muncii cu cartea.

O bună parte din primul an de activitate, cabinetul metodic a consacrat-o întocmirii instrumentelor cu ajutorul cărora să-și poată duce munca în cit mai bune condiții ca, de pildă, constituirea unei biblioteci de specialitate, întocmirea unui fișier al materialului în legătură cu munca de bibliotecă etc.

În același timp, cabinetul metodic a început desfășurarea unei activități metodice, prin publicarea de materiale în sprijinul bibliotecilor de toate categoriile. Cu ocazia celui de al VI-lea Congres al Partidului Comunist Bulgar, el a întocmit un îndreptar metodic în sprijinul organizării manifestărilor de masă în biblioteci în legătură cu acest eveniment.

În cursul anului 1954, cabinetul metodic a întreprins o anchetă prin corespondență, în legătură cu componența fondurilor de cărți în bibliotecile de la sate. Au fost trimise 1000 de formulare și pe baza răspunsurilor primite s-au putut trage concluzii temeinice pentru luarea de măsuri în vederea îmbunătățirii componenței fondurilor de publicații în aceste biblioteci. De asemenea, cabinetul metodic a planificat pentru anul acesta o anchetă

pe tema *Ce cărți îl interesează pe cititorul bulgar.*

Cabinetul metodic al Bibliotecii de Stat „Vasil Kolarov” publică lunar un buletin cu materiale pentru îndrumarea bibliotecilor.

Începând din 1953, materialele bibliografice de recomandare pentru bibliotecile de masă sînt lucrate de serviciul bibliografic al Bibliotecii de Stat „Vasil Kolarov”. La întocmirea acestor lucrări, serviciul bibliografic antrenează și serviciile bibliografice ale marilor biblioteci regionale. În anul 1954 serviciul bibliografic al Bibliotecii de Stat „Vasil Kolarov”, a început redactarea unei întinse lucrări bibliografice intitulată *Figuri de vază: luptători antifasciști și partizani ai eliberării poporului*. Prima parte din lucrare — *Activiști ai C. C. al Partidului Comunist Bulgar și ai C. C. al Uniunii Tineretului Muncitor Bulgar* a apărut în 1954, ea fiind lucrată în întregime de Biblioteca de Stat „Vasil Kolarov”. Acum se lucrează la partea a doua (*Alți activiști — conducători de partizani, poeți*); partea a treia și ultima din această bibliografie, care conține materiale despre activiștii din diferite regiuni, va fi lucrată de bibliotecile regionale.

O bogată activitate desfășoară și Biblioteca Academiei de Științe a R. P. Bulgaria.

Bazele acestei biblioteci au fost puse în 1869, odată cu înființarea la Brăila a *Societății cărturare bulgare* de către patrioții bulgari refugiați la noi.

Reorganizată pe baza experienței Bibliotecii de Științe din Moscova, Biblioteca Academiei de Științe a R. P. Bulgaria a devenit un puternic centru al muncii cu cartea. În cadrul bibliotecii se face prelucrarea și catalogarea centralizată a tuturor cărților ce se achiziționează pentru bibliotecile diverselor instituții ale Academiei. Biblioteca Academiei de Științe din Sofia desfășoară o bogată activitate bibliografică. Ea acordă un sprijin serios bibliotecilor institutelor, în domeniul muncii bibliografice. În mod permanent, biblioteca întocmește bibliografiile laureaților Premiului Gh. Dimitrov, precum și fișiere bibliografice cuprinzînd lucrările membrilor Academiei.

În prezent, Biblioteca Academiei de Științe lucrează la o vastă bibliografie a Dobrogei, privită din toate punctele de vedere (economie, istorie, lingvistică, etc.).

În R. P. Bulgaria există o strînsă colaborare între bibliotecile de diferite categorii. Bibliotecile mari, alături de cele regionale, cit mai ales, cele științifice, dau un ajutor sistematic pentru întărirea muncii cu cartea la sate și în regiunile muncitorești. Așa, de pildă, Biblioteca Academiei de Științe a R. P. Bulgaria, pa-

tronează bibliotecile unor cooperative agricole cum este cea din satul Slatina, comuna Goleamo-Malemo, plasa Godeci. Activiștii bibliotecii Academiei vizitează bibliotecile de la sate pe care le patronază, unde organizează manifestări de masă, ajută la organizarea cataloagelor etc. Biblioteca Academiei de Științe din Sofia distribuie de multe ori cărțile necesare muncii la sate, dacă acestea lipsesc din biblioteca patronată.

În afară de bibliotecile sătești, Biblioteca Academiei de Științe a R. P. Bulgaria patronază și bibliotecile sindicale din regiunea minieră Madan (Rodopi).

Bibliotecile regionale din R. P. Bulgaria pun mult accent pe munca de îndrumare a bibliotecilor din regiune. De lucrul acesta își dai seama vizitînd una din cele mai mari biblioteci din Bulgaria, biblioteca regională din Tirnovo.

Aceasta a fost înființată în 1922. În 1954 biblioteca s-a mutat într-un local nou, special ridicat în acest scop. Fondurile ei de publicații numără circa 150.000 de volume. Din locuitorii micului orașel așezat pe creste de stînci, 3.100 sînt cititori ai bibliotecii.

Dar ceea ce merită un interes deosebit este munca desfășurată de cabinetul metodic pentru îndrumarea bibliotecilor din regiune.

Tovarășul Hristo Nikolov, conducătorul bibliotecii regionale din Tirnovo duce această muncă cu multă chibzuință și pricepere. El îndrumază în mod deosebit 18 biblioteci (7 biblioteci de citaliști raionale, 4 sătești, 4 sindicale, 1 militară și 2 orășenești). De la fiecare din aceste biblioteci, tov. Nikolov primește planurile de muncă și dările de seamă anuale și trimestriale, le cercetează cu atenție și dă sfaturi pentru îmbunătățirea lor. Odată cu planurile de muncă și dările de seamă ale bibliotecilor, cabinetul metodic primește și planurile de muncă și rapoartele de activitate ale metodiștilor de la bibliotecile raionale.

În deplasările sale pe teren, tov. Nikolov dă îndrumări bibliotecilor în legătură cu întreaga lor activitate, ca de pildă, metode de atragere a cititorilor, popularizarea cărților, întocmirea cataloagelor etc. Dacă tov. Nikolov observă aceleași lipșuri la mai multe biblioteci din cele îndrumate, atunci el întocmește o scrisoare metodică, în care arată lipsurile constatate și dă sfaturi pentru înlăturarea lor.

Cabinetul metodic este acela care se ocupă cu îndrumarea profesională, a organizării cursurilor de o lună și a seminarelor.

Ajutate de bibliotecile regionale și de citaliștele raionale, bibliotecile de la sate desfășoară o activitate din ce în ce mai bogată. Numărul cărților difuzate în aceste biblioteci este în creștere de la

an la an. Astfel, în primele 10 luni ale anului 1954, biblioteca citaliștei din comuna Biala Cerkova a difuzat 11.000 de cărți, față de 7.955 difuzate în anul 1953. Prin munca stăruitoare a bibliotecarei de aci, tov. Elena Donceva Anesova, a fost pus în lucru fișierul bibliografic *In ajutorul celor care studiază istoria P.C.U.S.* întocmit pe baza materialului publicat de cabinetul metodic al Bibliotecii de Stat „Vasil Kolarov”.

Pe lângă multe din bibliotecile din R. P. Bulgaria funcționează secții speciale pentru copii. La secția de copii a bibliotecii de la citaliștea „Gh. Dimitrov” din Pleven, micii cititori sînt îndrumați — înafară de bibliotecară — de un colectiv alcătuit din conducătoarele de pionieri, eleve în ultimele clase ale școlilor medii din oraș. În fiecare zi vin aci 2—3 conducătoare de pionieri, care ajută pe cei mici să-și aleagă cartea cea mai potrivită, sau citesc povești celor care nu știu încă să citească. Același colectiv ajută pe bibliotecară la păstrarea ordinii în secția de copii.

În ultimii ani s-au înființat în R.P. Bulgaria primele biblioteci de copii. Munca acestor biblioteci este strîns legată de activitatea școlară a cititorilor. În biblioteca de copii din Sofia, de pildă, există planuri de lectură pe clase, în care sînt indicate lucrările care ajută pe cititori la o mai bună însușire a materiilor predate la școală.

Bibliotecarii din R.P. Bulgaria vorbesc cu multă căldură despre sarcinile lor în munca cu cartea. Ei sînt dornici să cunoască și să pună în practică noi metode de muncă, interesîndu-se îndeaproape de experiența bibliotecilor sovietice ca și de munca bibliotecarilor din țara noastră, manifestîndu-și dorința de a învăța din experiența fruntașă, a acestora, ca să poată lupta cu mai mult succes pe frontul construcției culturale socialiste din patria lor.

Una din sălile de lectură ale Bibliotecii de Stat „V. Kolarov”

Expoziție de cărți la Biblioteca de Stat „V. Kolarov”

Intrarea la biblioteca „Ivan Vazov” din Plovdiv

SITUAȚIA POLITICĂ ȘI ECONOMICĂ ÎN ȚARILE CAPITALISTE ȘI COLONIALE

CASTRO, JOSUE de: *Geografia foamei*. București, Editura de Stat pentru literatura politică, 1955, 350 pag., lei 7,80.

În *Geografia foamei*, Josue de Castro, directorul Institutului brazilian de nutriție face un studiu aprofundat asupra condițiilor de trai ale popoarelor lumii, analizând pe baza unui număr considerabil de date și statistice, fenomenul foamei în toate manifestările sale.

Lucrarea cuprinde 3 părți. În prima parte, Castro formulează obiectivele lucrării sale și caracterizează tipurile cele mai comune de foame (foamea de protecție, de minerale, de vitamine), descriind apoi urmările acestora asupra omului.

A doua parte a lucrării este și cea mai interesantă pentru cititorul din țara noastră. Ea prezintă principalele regiuni ale foamei din lumea capitalistă din America, Asia, Africa și Europa. În America latină, de pildă, 90 de milioane de indivizi sau două treimi din locuitori, suferă de foame cumplită. Din cauza proastele condiții de alimentare, masele muncitoare din Statele Unite și în special cele din statele din sud, suferă de pelagră și beri-beri, care fac adevărate ravagii.

În ultima parte a lucrării autorul analizează diferitele măsuri economice, tehnice și agrobiologice a căror înfăptuire, după părerea lui, pot duce la rezolvarea satisfăcătoare a problemei alimentare.

Dealungul cărții, Castro demonstrează posibilitățile de creștere a producției agricole, combatând cu tărie teoria lui Malthus și a adeptilor lui de astăzi din occident, de felul lui William Vogt sau Julian Huxley, arătând netemeinicia acestei teorii lipsită de orice bază științifică. Cercetarea cauzelor care determină foamea îl face pe autor să ajungă la concluzia că „foamea este un rezultat al unor grave erori și a unei organizări defectuoase a orânduirii sociale”.

Lucrarea lui Josue de Castro reprezintă un aspru rechizitoriu împotriva racilelor imperialismului, împotriva asupririi colo-

niale și în general împotriva orânduirii capitaliste, al cărui sistem economic este generator de foame și mizerie.

AGRICULTURĂ

IOSIF V.: *Calea luminoasă*. București, Editura de Stat pentru literatură politică, București, 1955, 56 pag. lei 0,60.

În această broșură se povestește viața colectivistului fruntaș Dop Ion, brigadier în gospodăria agricolă colectivă „Ogorul Roșu” din comuna Laslea, raionul Sighișoara. Prin fața cititorilor se perindă copilăria și tinerețea brigadierului, legată de lipsuri și greutate, oferind astfel o imagine clară a vieții grele pe care țărăniimea muncitoare a dus-o sub regimul burghez-moșieresc. Abia după actul istoric de la 23 August viața lui Dop Ion începe să se schimbe, odată cu schimbările din viața satului unde apar instituții noi: cooperativă, cămin, dispensar, casă de nașteri, școală. Postul argat Dop Ion este chemat să se ocupe de treburile obștești ale comunei, pe care dovedește că știe să le conducă cu pricepere. Când se pune problema înființării gospodăriei, el se află printre primii care cere să se înscrie, devenind unul din cei mai buni brigadieri ai colectivului. În ciuda chiaburilor care au uneltit din umbră împotriva gospodăriei colective, aceasta se dezvoltă și crește, realizând recolte mari cum nu s-au mai văzut în trecut. Învățând din cărți, respectând regulile agrotehnice, organizând bine munca, colectivității obțin o recoltă de 42.000 kg. sfeclă de zahăr la hectar, 4063 kg. porumb la hectar, 17.000 kg. cartofi, 1400 kg. floarea soarelui la hectar. Dop Ion are acum o gospodărie personală frumos înjghebată: casă bună cu mobilă și radio, două vaci cu viței, 3 porci, 8 oi, găini hrănite și provizii alimentare din belșug — rod al celor 470 de zile-muncă prestate de el și nevasta lui în 1954. De viitorul fetiței lor n-au nici o grijă. Ea își trăiește adevărata copilărie și când va fi mai mare, va pleca să învețe, să se facă inginer agronom, sau doctor. Povestirea ilustrează în mod viu viața de azi a colectivităților — foști robi la bogătani și moșieri, vlă-

guiți de muncă și dări, ținută în beznă — care prin grija partidului și guvernului au fost treziți la o viață nouă, plină de belșug și de bucuria muncii creatoare.

LITERATURĂ

CASTRO, FERREIRA de : Oile domnului, București E.S.P.L.A. 1955, 326 pag., lei 4,90.

Prin romanul său, *Oile domnului*, cunoscutul scriitor progresist portughez Ferreira de Castro aduce o nouă mărturie despre viața grea a muncitorilor de la orașe și sate din patria sa.

Intorcându-se din armată și revenind în satul său așezat în munți, tânărul Horacio se bucură la gândul că va putea munci pentru a-și ridica o casuță în care să poată trăi omenește alături de frumoasa Idalina, cu care este pe cale de a se căsători. Dar vremurile sînt grele. Războiul a adîncit și mai mult mizeria maselor muncitoare. Părinții lui Horacio au fost nevoiți să se îndatoreze la chiaburul Valadares, în timpul cit fiul lor a lipsit. O vară întreagă va munci Horacio numai pentru datorie, aminînd însurătoarea și construirea căminului mult visat. Disperat de puținul câștig pe care-l poate realiza ca slugă la Valadares și după ce respinge cu hotărîre cîrdășia cu acesta la o afacere necinstită, Horacio intră să muncească într-o fabrică textilă dintr-un orașel din apropiere. Acum viața lui Horacio se schimbă cu totul. Postul cioban îndură acum o exploatare pafcă mai aspră, care-l face încetul cu încetul să renunțe la toate visurile lui, deși a luat-o totuși pe aceea care i-a fost dragă. Dar vin copiii, grijile sînt din ce în ce mai mari și Horacio devine și el întocmai miilor de muncitori din toate fabricile Portugaliei. Intocmai lor, Horacio simte tot mai mult că ei toți, muncitorii, sînt o forță uriașă, că o mină de exploatare profită de pe urma muncii a milioane de oameni. Horacio ajunge să-și dea seama că poporul are de urmat o singură cale pentru a scăpa de mizerie: lupta hotărîtoare și organizată. Muncitori mai luminați, cum sînt Marreta, Tramargol, Belchior, Ricardo și alții, îl ajută să vadă adevărul, să sezeze în mod just unele aspecte din lumea în care trăiește. În felul acesta Horacio înțelege că asigurări sociale nu există de fapt, că condițiile de muncă sînt mizere, că guvernul înșală demagogic pe muncitori construind cîteva zeci de locuințe acolo unde nici mii de case n-ar fi de ajuns. De aceea, muncitorimea trebuie să se unească în acțiuni comune. Cu toate că condițiile regimului politic din

lăra sa nu au permis autorului să arate că în fruntea acestei lupte se află comuniștii, totuși prezența acestora ca elemente înaintate și curajoase în lupta de revendicări se simte neconținut în roman.

Povestea simplă dar zguduitoare a lui Horacio și a Idalinei, ilustrează mizeria în care e ținut poporul portughez de către conducătorii săi fasciști, și arată totodată, că idealurile și viața omenească nu se sting niciodată în conștiința maseilor.

KAVERIN V.: Carte deschisă, București, Editura Cartea Rusă, 1955, 644 pag., lei 12,20.

Romanul *Carte deschisă* al scriitorului sovietic V. Kaverin descrie viața unei femei care și-a ales una din cele mai grele, dar și mai frumoase profesii: medicina. Acțiunea romanului începe cu cîțiva ani înaintea Marii Revoluții Socialiste din Octombrie.

Tatiana Vlasenkova, fiica unei femei sărmăne, din orașul Lopahin, deși are numai 11 ani, este nevoită să muncească alături de mama ei ca să se poată hrăni și îmbrăca. Victimă a unui accident de șantie, provocat de Mitea, unul din fiii Agnei Petrovna, ea ajunge în casa acesteia care, locuiește împreună cu fratele ei, doctorul Pavel Petrovici Lebedev, un pasionat cercetător, care-și desfășoară activitatea în condiții grele de muncă, obișnuite regimului burghezo-moșieresc. Între Tania și doctor se leagă o strînsă prietenie, care va avea o influență hotărîtoare asupra viitorului fetei. Astfel, urmînd îndemnul inimii înmugurită în anii prieteniei cu bătrînul doctor, pe care-l ajută cu puterile ei de copil în cercetările sale, urmînd și exemplul celor doi băieți ai Agnei Petrovna, Mitea și Andrei — cu acesta din urmă se va căsători — ea se înscrie la Facultatea de Medicină din Petersburg, unde va atrage de la început atenția profesorilor prin inteligența sa, prin puterea de muncă și valoarea lucrărilor pe care le face. Deși meritele acestea o destinează de a intra în rîndul cadrelor de cercetători și universitare, ea preferă să plece ca medic practicant într-un sovhoz cerealier. Dar și de aici, datorită muncii sale, rezultatelor obținute în domeniul cercetărilor microbiene, ea atrage atenția și este adusă la Moscova, la Institutul de biochimie, unde va aduce o contribuție de seamă la descoperirea antibioticelor (penicilina). Urmîrind firul vieții Tatiane Vlasenkova, pe plan profesional, social și sentimental, autorul cărții ne aduce în fața ochilor întreaga epocă în care aceasta trăiește — cu năvalnicul avînt al construcției socialiste în toate domeniile de activitate — punînd însă

pe primul plan domeniul în care activează eroina principală a cărții — medicina. Din carte se desprinde cu putere uriașul mers înainte al medicinei sovietice în condițiile unei ascuțite lupte cu ceea ce era vechi-retrograd.

PRICHARD, KATHARINE SUSANNAH
Tara aurului. București, E.S.P.L.A. 1955,
564 pag., lei 9,75.

Cronica familiei lui Morris Gough din micul orașel australian Coolgardie — pe care o face sciitoarea K. Prichard în cartea sa *Tara aurului* se confundă aproape în întregime cu zburcătoarea istorie a bogatelor ținuturi aurifere din cel de al cincilea continent. În opoziție cu vechile romane care prezentau Australia drept un domeniu al tuturor miracolelor posibile, loc al puținței de îmbogățire rapidă și fără trudă, scriitorii realiști australieni au dezvăluit adevărata față a celei mai noi lumi. Morris Gough a venit în aceste locuri minat de nevoi și înșelat de propaganda oficialităților, care aveau nevoie de mină de lucru ieftină. Nu reușit să se îmbogățească și cinstea lui l-a făcut să nu accepte figurile înșositoare cu aur sustras controlului. De fapt, pentru minierii din minele de aur, singurul mijloc de a nu muri de foame din cauza salariului de mizerie, este acela de a sustrage micii cantități de minereu și a le vinde traficanților de aur. Acești traficanți, foarte puternici prin averea ce o dobândesc astfel, nu pot vedea cu ochi buni ideea pășinarea lui Morris Gough de a rămâne cinstit. Ei îl vor lovi mișelește, înșelându-l un furt de aur. Ciastea lui Morris Gough e terfelită, familia îi este distrusă de mizeria în care se sbat de altfel toți minierii din ținut. Fiul cel mare, Dick, care după mari sacrificii materiale ale familiei ajunge specialist în prelucrarea minereului, nu-și va găsi niciodată un post pe măsura aptitudinilor sale. Războiul din 1914—1918 cere jertfe și familiei Gough. Sal al treilea fiu al lui Morris Gough este împușcat pe front în Europa. Mizeria ce se agravează după încheierea păcii odată cu creșterea șomajului face pe Dick să nu-și mai poată întreține familia în condiții cât de cât omenești. Părăsit de soție, Dick sfârșește tragic sub surpătura unui perete al galeriei în care lucrează ca simplu miner. Dean, ultimul copil din familie e minat și el de sărăcie la niște rude îndepărtate care-l ajută. Numai Tom, al doilea fiu al lui Morris Gough, găsește adevărata cale în viață. El devine un luptător conștient pentru drepturile muncitorilor, un conducător al minerilor din regiune. Alături de el, mama sa, Sally

Gough, o figură luminoasă a romanului, se transformă, ajunge să înțeleagă că australienii au murit zadarnic în războiul pentru câștigul bogățiilor, că mizeria se datorește guvernanzilor, orinduirii sociale nedrepte, nu existenței în regiune a muncitorilor de neamuri diferite, așa cum vor să înșinueze stăpînitorii.

LITERATURA PENTRU TINERET

IAHNINA, E. și ALEINIKOV, M. : *Charlotte Bantard*. București. Editura Tineretului 1955, 348 pag., lei 6,80.

Cartea intitulată *Charlotte Bantard*, a scriitorilor E. Iahnina și M. Aleinikov ne aduce în față zilele glorioase ale Comunei din Paris. În acele zile crâncene, când guvernul din Versailles chemase în ajutor pe prusaci, cu toate luptele înverșunate care se dau, cu tot bombardamentul infernal, viața din capitala Franței își desfașoară cursul ei. Ca și în trecut, la modesta cafenea „Greierul vesel” proprietatea doamnei Didier, vin și acum o mulțime de oameni, muncitori, funcționari, poeți, florare. Aci vin ca să mănânce sau să bea un ceai sau o cafea, și ca să se întâlnească cu prieteni de-ai lor, însăși capii revoluției. De o deosebită simpatie în rîndurile clientelei cafenelei se bucură ajutorul doamnei Didier, Charlotte Bantard, un băiat de 14 ani, nepotul delegatului comunei, Joseph Bantard. Istețimea lui îi atrage dragostea tuturor. Ca toți tinerii de vîrsta lui, fii ai clasei muncitoare, Charlotte Bantard e cu trup și suflet de partea revoluționarilor. Intrat în „Batalionul școlărilor” el luptă sfidînd moartea, aducînd în același timp mari servicii cauzei revoluției, prin descoperirea și demascarea unor periculoși spioni strecurăți în rîndurile revoluționarilor, ca Lucien Caporal și alții. După ce, copleșit de armatele guvernului trădător de la Versailles, muncitorii trebuiră să înceteze rezistența și începură singeroasele represalii, tot Charlotte Bantard este acela care, în urma unei scrisori a lui Marx, îl ajută pe Joseph Bantard să fugă în străinătate, pentru a duce de acolo mai departe lupta împotriva asupritorilor, pentru reorganizarea forțelor revoluției.

Urmărind șirul faptelor eroice ale lui Charlotte Bantard, autorii aduc în față ochilor cititorilor, lupta glorioasă a muncitorimii franceze, luptă intrată în istorie — din care se desprind figuri luminoase de eroi bărbați, femei, copii, care și-au dat viața pentru mărețele idei ale revoluției proletare.

AMINTIREA LUI DICKENS

MIHNEA GHEORGHIU

La începutul acestei veri se împlinesc 85 de ani de la trecerea din viață a marelui scriitor realist englez Charles Dickens. Cititorii români au la îndemână, în traduceri de bună calitate, câteva dintre operele lui cele mai de seamă, începând cu acelea de debut (în special neuitatele *Documente postume ale Clubului Pickwick*) și culminând cu admirabila satiră de amploare, romanul *Martin Chuzzlewit*, recent apărut.

Charles Dickens (1812-1870) deschide seria marilor prozatori englezi ai veacului al XIX-lea, în operele cărora se resfrâng consecințele așa numitei „revoluții industriale” produse în Anglia în anii vertiginoasei dezvoltări a capitalismului modern într-o țară pe care Marx o considerase un tipic exemplu al acumularii și îmburghezirii.

Biografia romancierului ne instruește asupra elementelor acelei largi și adânci experiențe de viață care stă la temelia capodoperelor pe care le cunoaștem. Copilăria și adolescența i-au fost înegurate de sărăcia familiei. Tatăl său, un funcționar interior în vama portului, a ajuns, în cele din urmă, să fie trimis la groaznica „închisoare a datornicilor” care păteaza istoria engleză a ultimelor veacuri. A fost deci nevoit, de la o crudă vîrstă să-și câștige existența cu sudoarea trunții, în împrejurări pe care ni le aduce dinainte romanul autobiografic *David Copperfield*. Ucenic la o fabrică de cremă de ghețe, apoi copist într-un mic birou de avocatură, apoi gazetar-reporter, stenograf la Cameră, — profesiunile succesive ale tînărului Dickens l-au pus în contact cu „micile și marile șurubării” ale unui edificiu social-politic pe care îl va descrie de pe pozițiile unui devotat prieten al celor asupriți.

Și-a început cariera scriitoricească

iscălind cu pseudonimul Boz, numeroase schițe, în gazetele vremii. Pe urmă a început seria marilor sale romane, pe care le-a publicat în toaleton și fascicule, — sistem de lucru cu avantajul vioiciunii, dar cu dezavantajul deslinării, pe

alocuri, a acțiunii. Așa a apărut *Documentele postume ale clubului Pickwick* (1836), romanul care avea să-i aducă o uriașă popularitate. Istoria acestei cărți originale este nu mai puțin originală în felul ei. Dickens fuse-se angajat de editorii săi să scrie textul unor ilustrații comice. Interesul stîrnit de povestirea propriu-zisă l-a depășit chiar de la început pe acela al ilustrațiilor, așa că s-a pus problema ilustrării însăși a textului pe care Dickens avea să-l născocască în continuarea acțiunii. Domnul Pickwick, un rentier bătrînel, însoțit de prietenii săi, Tupman, Winkle și Snodgrass fac „cercetări științifice” de un ridicol nespus de hazliu, (prin tonul serios cu care sînt relatate) înființînd un club ce poartă numele fondatorului. Peripețiile membrilor clubului, — la care se adaugă și aventurile simpaticului Sam Weller, servitorul domnului Pickwick — realizează laolaltă o privire de ansamblu, plină de ironie și umor, asupra parazitismului și stupidității reprezentanților „intelectuali” ai Angliei burgheze.

În anii următori, talentul lui Dickens s-a maturizat, îmbrățișînd aspectele cele mai variate și mai spinoase ale vieții poporului său. Făcînd să vibreze cele mai sensibile coarde ale sufletului omenesc, acest mare artist al emoției artistice abordează temele considerate pînă atunci „dificile și poetice”, teme izvorite din atașamentul său profund față de lumea celor necăjiți. În ordinea apariției, romanele lui depășesc experiența propriei vieți a autorului, extinzîndu-și sfera de observație asupra oa-

menilor aparținând mediilor sociale celor mai variate și tuturor vîrstelor, de la copilărie pînă la bătrînețe.

Romanul *Oliver Twist* relatează povestea dureroasă a vieții unui copil sărman, un orfan, lăsat pe seama „pedagogilor” societății burgheze: mai întîi conducătorii hoțomani și nemiloși ai azilului de copii găsiți, apoi bandele de tilhari, „școala crimei” de la periferia orașelor. Pe un alt plan, romanul *Nicholas Nickleby* trafează tot problema educației tineretului, cu accentul însă pe învățămîntul public din vremea aceea. Eroul este un tînăr învățator, entuziast și generos, care se revoltă împotriva metodelor sălbatice de „instrucție” aplicate în unele școli și „internate” engleze. Acest roman a produs o reformă a învățămîntului, după cum faptele dezvăluite în *Oliver Twist* au stîrnit un asemenea ecou în opinia publică, încît sub presiunea acesteia, guvernul a fost silit să ia măsuri concrete pentru destiințarea muncii forțate a copiilor.

În anul 1842, în viața romancierului a intervenit un element nou, o lungă vizită peste Ocean, în S.U.A. Existența republicii americane, cu mult trîmbițata ei „democrație” stîrnise multe iluzii în spiritele avansate ale Europei din prima jumătate a veacului trecut. Printre cei care visau răsturnări de tirani și instaurarea unei orînduiri cu adevărat democratice pe vechiul continent feudal era și Dickens. El privea cu nădejde spre „lumea nouă” de peste Atlantic, mai bine zis, spre ceea ce dinșul avea impresia că trebuie să fie „pămîntul Declarației de Independență”.

După o aminare pricinuită de o scurtă boală, scriitorul acceptă o invitație oficială și pleacă în America, în ianuarie 1842, nu mai înainte de-a îi semna cu editorii săi angajamentul de a scrie la întoarcere, o carte de impresii din călătoria pe care avea s-o întreprindă. *Notele din America* (apărute și în romînește, acum cîțiva ani) conțin zguduitorul document al dezamăgirii, dezgustului și indignării pricinuite de realitățile vieții americane cu care lua pentru prima oară contact. Cartea a produs o profundă impresie în Europa și desigur peste Atlantic, unde Dickens și-a făcut mai mulți dușmani decît și-ar fi putut vreodată închipui. Romanul *Martin Chuzzlewit* scris în aceeași epocă, confirmă, cu metode artistice directe, ideile exprimate gazetarește în cartea de *Note*. În acest roman, umorul specific dickensian contribuie la prezentarea realist-critică a societății engleze de la mijlocul secolului al XIX-lea cu o precizie de observație și expresie cum rareori a avut fericirea să izbutească

vreun contemporan al său. Din pluralitatea de planuri pe care operează romancierul se detașează o figură extraordinar de complex zugrăvită, un tip de factură universală, un Tartuffe al timpurilor moderne, ipocritul Pecksniff a cărui „mărire și decădere” e descrisă cu mijloace de epopee eroi-comică. În amintirea cititorului rămîne imprimată și figura luminoasă a fiicăului Ţe la țară Mark Tapley, care întrunește calitățile poporului: forța morală, înțelepciunea și umorul optimist.

Despre lumea financiară Dickens a scris în anul 1848, romanul puternic social *Dombey & Fiul*. Apoi, revenind la oamenii pe care-i cunoștea atît de bine, a compus, în anii următori, celebrul roman *David Copperfield*. Viața micului David și întîmplările numeroase la care ia parte, ne aduc dinainte o lume complexă, plină de contradicții, cu mulți oameni răi și puțini oameni buni, într-o lume rău orînduită. În întreaga lui operă, Dickens a zugrăvit *copilăria*, cu sufletul plin de dragoste și îngrijorare față de soarta pe care epoca sa meschină o rezervă în viitor tinerei generații.

Cu o caldă simpatie se îndreaptă apoi privirea scriitorului spre oameni buni și generoși a căror viață e sugrumată de viciile și egoismul unui mediu corupt, în *Micuța Dorritt*, roman scris în anii 1857-58. Perioada finală de creație a marelui scriitor realist englez culminează cu romanul *Marile Speranțe* în care povestește viața tînarului Pip, unul din acei oameni plini de vioiciune, cinste și generozitate cu care Dickens a îmbogățit ampla galerie a eroilor săi.

Cuprinzînd cu o privire retrospectivă documentele de patetică umanitate pe care Charles Dickens le-a lăsat literaturii engleze și universale, e lesne să urmărim evoluția progresistă a atitudinii marelui romancier. Cu toate că nu a luat parte activă la conflictele politice care au agitat anii vieții sale în Anglia (e vorba de luptele mișcării „chartiste”) Dickens și-a făurit un punct de vedere care-l sîtuează în rîndurile combatanților pentru o lume mai bună și mai fericită. În același timp, surîsul său jucăuș are un tîlc serios: zîmbind, el smulge penelă de păun cu care se împodobesc întumurații și vrămașii bucuriilor omenești, dar și perdeaua modestiei după care se ascunde timidă adevărata valoare și măreție a omului.

Amintirea lui Dickens rămîne vie, fiindcă nu se poate să nu te lași termecat de marea lui umanitate. Poate că aceasta este cea dintîi condiție a nemuririi.

**Abonamentele se fac la toate oficiile
poștale prin factorii poștali și difuzorii
voluntari din întreprinderi și instituții.**

PREȚUL 2 LEI